

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 801/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. z dnia 11 lipca 2022 roku w sprawie II K 1066/18.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obraza przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 kpk i art. 410 kpk, polegającą na zaniechaniu wszechstronnej oceny zebranego materiału dowodowego i ocenieniu go w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

życiowego, w tym w szczególności poprzez:

a. nieprawidłowe ocenienie dowodu z opinii biegłej A. O. (1), poprzez uznanie, że stwierdzenie biegłej zawarte na stronie 3 wydanej przez nią opinii, a odnoszące się do uznania przez biegłą naruszenia przez zamawiającego obowiązku opisania w jaki sposób oceniał będzie równowagę przedmiotu zamówienia i wskazania jako nieprawidłowe postawienia przez zamawiającego wymogu aby to wykonawca jako profesjonalista miał dobrać takie urządzenia, które spełnią warunki równowagi, było opiniowaniem przez biegłą w zakresie prawa, do czego nie była ona uprawniona i w konsekwencji nie uwzględnienie opinii we wskazanym zakresie, w sytuacji gdy powyższe stwierdzenia nie były opiniowaniem w zakresie prawa

a jedynie stwierdzeniem niewłaściwego

określenia warunków równoważności;

b. niedostateczne uwzględnienie okoliczności, iż pomimo złożenia w przetargu ofert przez 6 różnych firm, co w ocenie sądu świadczyć miało o prawidłowości określenia przedmiotu zamówienia i braku ograniczenia konkurencji, to część z tych firm została wykluczona z udziału w przetargu lub ich oferty odrzucono, m.in. na skutek odmowy wydłużenia terminu do złożenia wyjaśnień (w przypadku (...) sp. z o.o. termin taki wydłużono), czy też odmowy wydłużenia terminu związania ofertą, w konsekwencji pozostawiając ofertę firmy (...) sp. z o.o. i właśnie z tą firmą zawierając umowę, co świadczy o pozorności zachowania konkurencyjności firm biorących udział w przetargu i rodzi podejrzenie przygotowania postępowania „pod określonego wykonawcę”;

c. niedostateczne uwzględnienie opinii biegłych z Wydziału (...) Procesowej i Ochrony (...), która jednoznacznie stwierdza, że wybrana technologia B. dotycząca oczyszczania ścieków nie jest zgodna z założeniami koncepcyjnymi i projektowymi tej inwestycji oraz nie jest adekwatna do aktualnych potrzeb Gminy U., co powinno prowadzić do konkluzji, że od samego początku przyjmowano błędną technologię oczyszczania ścieków, za co odpowiedzialność ponoszą oskarżeni;

co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia na tej podstawie błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegających na przyjęciu za prawidłowy przebieg procesu związanego ze zleceniem inwentaryzacji istniejącej biologicznej oczyszczalni (...) położonej w U. wraz z oceną stanu technicznego oraz opracowaniem

koncepcji
rozbudowy w/w
oczyszczalni, jak
również sposobu
opisu przedmiotu
zamówienia w SIWZ
i ostatecznie
uniewinnieniu
oskarżonych od
zarzucanych im
czynów.

2. Błąd w
ustaleniach
faktycznych
polegający na braku
rozważenia przez
Sąd możliwości
działania
oskarżonych z
zamiarem
ewentualnym, który
w realiach
przedmiotowej
sprawy powinien
być rozważony
ewentualnie braku
rozważenia
możliwości
przypisania im winy
nieumyślnej;

3. Błąd w ustaleniach
faktycznych w
zakresie przyjęcia,
że oskarżonym nie
udowodniono
jakoby działali w
celu osiągnięcia
korzyści majątkowej
przez R. N., a
dodatkowo W. G.
(1) w celu uzyskania
korzyści majątkowej
przez M. L.,
albowiem R. N.
i M. L. otrzymali
wynagrodzenie z
tytułu udziału w
realizacji projektu

związanego z
rozbudową
oczyszczalni
ścieków, na
podstawie zawartych
umów i za wykonane
prace, nadto R.
N. nie zajmował
się wybudowaniem
oczyszczalni ścieków
w U., a czyniła to
spółka (...) sp. z o.o.,
w sytuacji gdy z
M. L. prowadzącym
działalność
gospodarczą pod
nazwą (...) M. L.
z/s w Ł. zawarto w
dniu 12.12.2009 r.
umowę (k.212-214)
na wykonanie
określonych w niej
robót za określona
cenę, podobną
umowę zawarto z
EcoKube sp. z o.o z/s
w Ł. reprezentowaną
przez E. N. i
M. L. (prezesa i
viceprezesa spółki,
której w ówczesnym
czasie współnikiem i
prokurentem był R.
N.), a zawarcie w/
w umów i wypłata
wynagrodzenia
zostały dokonane na
skutek
niedopełnienia
obowiązków przez
oskarżonych w
procesie
przygotowania
wykonania
modernizacji
oczyszczalni ścieków
i jako takie, z uwagi
na popełnione przez
oskarżonych błędy

nie powinno się należeć;

4. W przypadku nieuwzględnienia przez Sąd zarzutu naruszenia prawa procesowego, w zakresie oceny opinii biegłej A. O., obraza przepisów prawa materialnego w innym zakresie niż kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu tj. naruszenie art. 29 ust 3 ustawy z dnia 29.01.2004 r. prawo zamówień publicznych poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że sposób w jaki opisano przedmiot zamówienia był prawidłowy, nie utrudniał uczciwej konkurencji oraz zapewniał równe traktowanie wykonawców, w przypadku gdy prawidłowa wykładnia wskazanego przepisu wymaga aby szczegółowo opisać warunki równoważności, w sposób umożliwiający późniejszą ocenę ofert proponujących urządzeniu równoważne.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za

zasadny, częściowo
zasadny albo
niezasadny

Zarzuty te zostaną
rozpoznane łącznie
co pozwoli zarazem
uniknąć powielania
tych samych
rozważań i ocen.

**W odniesieniu do
W. G. (1).**

**Apelacja okazała
się o tyle
zasadna, iż
skutkowała
uchyleniem
zaskarżonego
wyroku i
przekazaniem
sprawy do
ponownego
rozpoznania
sądowi I
instancji.**

Zarówno zarzut
postawiony
oskarżonemu, jak i
apelacja prokuratora
są chaotyczne,
podnoszą
przypadkowe
argumenty,
niespójnie
zestawiają
inkryminowane
czynności sprawcze z
ich domniemanymi
prawnymi
podstawami.

Prokurator oskarżył
W. G. (1) o to że
(sąd odwoławczy
rozbije zarzut na
mniejsze jednostki
redakcyjne, aby

był on bardziej
czytelny, również
dla oskarżyciela
publicznego):

- w okresie od 12
grudnia 2008 roku
do listopada 2012
roku pełniąc funkcje
Wójta Gminy U.
... działając na
podstawie ustawy z
dnia 29 stycznia
2004 roku –
Prawo Zamówień
Publicznych nie
dopełnił
obowiązków
wynikających z tej
ustawy i z
Regulaminu
udzielania
zamówień
publicznych przez
Gminę U.
stanowiących
załącznik do
Zarządzenia
108/31/08 Wójta
Gminy U. z dnia 29
maja 2008 roku”

- oraz „działając
w celu osiągnięcia
korzyści
majątkowych dla
firmy (...) z/s w
Ł. w kwocie 43000
złoty”,

-,zwrócił się do w/
w firmy zawierając
umowę z dnia 12
grudnia 2009 roku
nr (...) o wykonanie
inwentaryzacji
istniejącej
biologicznej
oczyszczalni (...)
położonej w U.

wraz oceną stanu technicznego oraz opracowanie koncepcji – rozbudowy w/w oczyszczalni i przyjął dokumentację zawierającą opracowanie koncepcji rozbudowy oczyszczalni ścieków wraz z inwentaryzacją, w której autor wskazał z konkretnej nazwy technologię i urządzenie będące przedmiotem zgłoszenia patentowego firmy (...) co było działaniem nieprawidłowym i niedopuszczalnym, naruszającym zasadę równego traktowania wykonawców oraz nie zwrócił się do wykonawcy koncepcji o wyjaśnienie przyczyn wskazania konkretnej z nazwy technologii”;

-, „następnie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez R. N. w kwocie 50500 złotych zawarł z firmą (...) z/s w Ł. umowę nr (...) na wykonanie usługi projektowej obejmującej wykonanie dokumentacji projektowo-

kosztorysowej na przebudowę i rozbudowę gminnej oczyszczalni ścieków w miejscowości U. na bazie koncepcji rozbudowy i modernizacji ścieków w U. i przyjął projekt budowlany wszystkich branż rozbudowy i przebudowy oczyszczalni ścieków w U. datowany na grudzień 2010 roku i następnie projekt budowlany zamienny datowany na wrzesień 2012 roku, w których została zaprojektowana technologia oczyszczania ścieków wywodząca się z podczyszczalni wód deszczowych i oczyszczalni przydomowych technologii B. opisaney w patencie nr (...), która nie nadawała się wprost do adaptacji na gminne oczyszczanie ścieków i nieadekwatną do potrzeb Gminy U. w zakresie oczyszczania ścieków, ponadto w/w projekty, zgodnie z obowiązującymi normami nie przewidywały koniecznego zbiornika wyrównawczego

ścieków
dowożonych dla
stopniowego
proporcjonalnego
dawkowania
ładunków i tym
samym dobrego
funkcjonowania
technologii
biologicznego
oczyszczania, co
spowodowało, że
zaprojektowany i w
efekcie wykonany
przez wykonawcę
reaktor B. jest o
co najmniej 70
% za mały w
stosunku do obliczeń
sprawdzających”;

-,także nie zasięgnął
referencji od innych
podmiotów
dotyczących
funkcjonowania w
praktyce tego
rodzaju technologii
do oczyszczania
ścieków
komunalnych;

- „co spowodowało
niewłaściwe
działanie wykonanej
na podstawie w/w
projektów Gminnej
Oczyszczalni (...) w
U., czym działał
na szkodę interesu
publicznego poprzez
nieprawidłowe
oczyszczanie
ścieków i na
szkodę Gminy U.
powodując straty w
kwocie 2177311/ 77
złotych.

Sąd Rejonowy
ustalił, iż w ramach
zasadniczych
czynności
sprawczych
zarzuconych W. G.
(2), iż:

Gmina U. pismami
z 27 listopada 200
9 roku zwróciła się
(...) R. N. i (...) M. L.
z siedzibami w Ł. z zaproszeniem
do składania ofert
w trybie zapytania
ofertowego na
wykonanie
inwentaryzacji
istniejącej
biologicznej
oczyszczalni
(...)-500 w U.
wraz z oceną
stanu technicznego
oraz na opracowanie
koncepcji
modernizacji –
rozbudowy w/w
oczyszczalni. Ofertę
na wykonanie usługi
o wartości poniżej
14000 euro złożyły
obie firmy, do
których wysłano
zaproszenia do
składania ofert.
Firma (...) zaproponowała cenę
46000 złotych, a
M. L. 43000
złotych. W dniu
12 grudnia 2009
roku została zawarta
umowa nr (...) pomiędzy
Gminą U. a firmą
(...) na wykonanie
inwentaryzacji

istniejącej
biologicznej
oczyszczalni
(...)-500 położonej w
U. wraz z oceną
stanu technicznego
oraz na opracowanie
konceptji
modernizacji-
rozbudowy tej
oczyszczalni.

W dniu 14 lipca
2010 roku pomiędzy
Urzędem Gminy U.
a firmą (...) umowa o usługę
projektową (...) w wyniku wyboru
oferty wykonawcy
po przeprowadzeniu
przez
zamawiającego –
Gminę U.,
postępowania o
udzielenie
zamówienia
publicznego w trybie
do 14000 euro.
R. N. zobowiązał
się do wykonania
usługi projektowej
obejmującej
wykonanie
dokumentacji
projektowo-
kosztorysowej na
przebudowę i
rozbudowę gminnej
oczyszczalni ścieków
na bazie koncepcji
rozbudowy i
modernizacji
oczyszczalni ścieków
w U..

Sąd odwoławczy w
pierwszej kolejności,
aby oczyścić pole do
dalszych rozważań

musi podnieść, że z godnie z art. 4 pkt 8 ustawy Prawo zamówień publicznych w brzmieniu obowiązującym w latach 2009/2010, ustawy nie stosuje się do zamówień i konkursów, których wartość nie przekracza wyrażonej w złotych równowartości kwoty 14 000 euro (wyrażonej w złotych równowartości kwoty 14 000 euro). Istotą tego rozwiązania było to, że zamawiający będą mogli elastyczniej dopasować się do realiów rynku, a mniejsi przedsiębiorcy uzyskać dostęp do realizacji niewielkich usług, dostaw i robót budowlanych na rzecz podmiotów będących zamawiającymi w rozumieniu ustawy. W przypadku zamawiających udzielanie bowiem zamówień o niewielkiej wartości czasami powodowało zbyt wiele problemów proceduralnych w stosunku do efektu ekonomicznego. Zamawiający jednak nie miał obowiązku

wszczęcia
postępowania
poprzez publiczne
ogłoszenie czy też
zaproszenie do
udziału w
postępowaniu
pewnej liczby
wykonawców.
Należy jednak
pamiętać, że zgodnie
z art. 35 ust. 3
pkt 1 ustawy z dnia
29 sierpnia 2009
roku o finansach
publicznych (Dz.U.
Nr 157,poz.1240 z
późn. zm.) wydatki
publiczne powinny
być dokonywane
w sposób celowy
i oszczędny, z
zachowaniem
zasady uzyskiwania
najlepszych efektów
z danych nakładów,
a jak wynika z art.
138 pkt 5 ustawy
Prawo zamówień
publicznych w toku
wykonywania
budżetu państwa
obowiązywała
zasada zlecenia
zadań na zasadzie
wyboru
najkorzystniejszej
oferty, z
uwzględnieniem
przepisów o
zamówieniach
publicznych.
Wyłączenie
zamówień o
najniższej wartości
w art. 4 pkt 8 nie
oznacza, że ustawa
nie ma do nich w
ogóle zastosowania.
Takie podejście

powodowałoby
możliwość
nieograniczonego
obchodzenia ustawy
poprzez ich sztuczne
dzielenie i zaniżanie
wartości. Do
zamówień, których
wartość nie
przekracza kwoty 14
000 euro znalazły
zastosowanie
przepisy o
opisywaniu
przedmiotu
zamówienia,
ustalaniu jego
wartości
szacunkowej, a w
szczegółności
wyrażony w art. 32
ust. 2 zakaz dzielenia
zamówienia na
części i zaniżania
jego wartości w celu
uniknięcia
stosowania
przepisów ustawy.
Do umów
zawieranych na
podstawie art. 4
pkt 8 nie stosowało
się przepisów o
umowach w sprawie
zamówień
publicznych, w
szczegółności art.
144 ograniczającego
możliwość
dokonywania zmian
w umowie
(wprowadzanie
zmian do umowy nie
może prowadzić do
obejścia przepisów o
szacowaniu wartości
zamówienia czy
zasad dokonywania
wydatków
wynikających z

ustawy o finansach publicznych). (por. Art. 4 PZP Płuzański 2009, wyd. 3, Legalis).

Jak wynika z przeanalizowanych uregulowań prawnych prokurator bezmyślnie w akcie oskarżenia odwołał się do niedopełnienia przez W. G. (1) obowiązków z ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku – Prawo zamówień publicznych oraz z Regulaminu udzielania zamówień publicznych przez Gminę U. stanowiących załącznik do Zarządzenia 108/31/08 Wójta Gminy U. z dnia 29 maja 2008 roku nie przywołując żadnego z przepisów i zasad tych aktów prawnych w odniesieniu do tego oskarżonego, całkowicie pomijając, iż zarzucane mu czynności sprawcze nie były regulowane przez ustawę Prawo zamówień publicznych z powodu wyłączenia stosowania tej ustawy wynikającego z art.

4 pkt 8. Dodatkowo w ramach możliwego recypowania niektórych instytucji tej ustawy do zamówień mimo, że ich wartość nie przekraczała równowartości kwoty 14000 euro, oskarżyciel publiczny nie przywołał w zarzucie takich sytuacji i nie opisał ich jako czynności sprawcze oraz nie wskazał źródeł prawnych traktowania ich jako obowiązków ciążących na oskarżonym. W konsekwencji prokurator bezpodstawnie powołał się w akcie oskarżenia na niedopełnienie obowiązków przez W. G. (1) wynikających z ustawy Prawo zamówień publicznych oraz Regulaminu udzielania zamówień publicznych przez Gminę U. stanowiących załącznik do Zarządzenia 108/31/08 Wójta Gminy U. z dnia 29 maja 2008, albowiem z tych regulacji oskarżyciel publiczny nie mógł wyprowadzić wniosków o zakresie

obowiązków naruszonych przez W. G. (1) jako Wójta Gminy U. w ramach opisanych w zarzucanym mu czynie czynności sprawczych, gdyż to nie on:

- przygotowywał i organizował zamówienie publiczne o przetargu nieograniczonym prowadzonym przez Gminę U. na przebudowę i rozbudowę gminnej oczyszczalni ścieków;

- realizował tę inwestycję budowlaną (co nastąpiło dopiero w okresie 2013 i 2014 roku, kiedy oskarżony ten nie był już Wójtem Gminy U.).

W. G. (1) zarzucono jednak iż, w okresie od 12 grudnia 2008 roku do listopada 2012 roku dopuścił się zarzucanego mu czynu „pełniąc funkcje Wójta Gminy U.”. W ocenie sądu odwoławczego obowiązeki funkcjonariusza publicznego w tym przypadku należy oceniać przez pryzmat statusu tego stanowiska

w ramach Urzędu Gminy. Czynność sprawcza została ujęta w art. 231 kk alternatywnie i polega na przekroczeniu uprawnień lub niedopełnieniu obowiązków. Uprawnienie lub obowiązki muszą wynikać z ustawy lub innego aktu prawnego, np. statutu, regulaminu, instrukcji, zarządzenia o podziale czynności, a także z umowy o pracę lub istoty pełnionej funkcji czy polecenia służbowego. Mogą to być przepisy odnoszące się do wszystkich funkcjonariuszy publicznych lub poszczególne regulujące działalność określonych funkcjonariuszy. Obowiązki funkcjonariusza publicznego mogą wynikać z samej istoty urzędowania i charakteru zajmowanego stanowiska (D. M., Przestępne, s. 671). Jeśli chodzi o obowiązki wynikające z istoty pełnionej funkcji, to dotyczą one tych, które mają charakter pierwotny (J. D.,

Przekroczenie, s. 73). Niedopełnienie obowiązków zachodzi wtedy, gdy funkcjonariusz publiczny nie podejmuje określonej czynności, mimo że był obowiązany to uczynić albo czyni to w sposób wadliwy. Polega ono na tym, że funkcjonariusz publiczny albo zupełnie nie wykonał czynności, które w danych okolicznościach powinien był wykonać, albo wykonał je nienależycie (Z. Kallaus, *Przestępne*, s. 136; R. Góral, *KK. Komentarz*, 2007, s. 390; A. Barczak-Opustil, M. Iwański, w: W. Wróbel, A. Zoll, *KK. Komentarz. Część szczególna*, t. 2, 2017, s. 276; O. Górniok, w: A. Wąsek, *KK. Komentarz*, t. 2, 2006, s. 749; wyr. SN z 27.5.1955 r., III K 121/55, OSNCK 1956, Nr 1, poz. 3). Reasumując: źródłem obowiązku jest przede wszystkim przepis prawa, lecz także pragmatyka służbowa (art. 231 KK red. Grzeškowiak 2021, wyd. 7/ Hałas, Legalis).

Obowiązki, których niewypełnienie stanowi warunek konieczny realizacji znamion omawianego przestępstwa, zależą od ich charakteru i mogą być ogólne, szczególne lub indywidualne. W przypadku pierwszego z nich, takim źródłem są najczęściej przepisy odnoszące się do wszystkich funkcjonariuszy lub poszczególnych ich kategorii. Obowiązki szczególne są regulowane na ogół przepisami dotyczącymi określonej kategorii funkcjonariuszy publicznych, a więc dotyczącymi działalności poszczególnych rodzajów służb i w porównaniu z ogólnymi są bardziej konkretnie określone. Z kolei obowiązki indywidualne zawierają odpowiednie przepisy regulaminów, instrukcji, mogą nimi być również wydane przez uprawnione osoby polecenia służbowe wykonania określonych czynności (por. wyr. SN z 4.5.2016 r., V

KK 388/15, Prok. i Pr. – wkł. 2016, Nr 9, poz. 6); art. 231 KK red. Stefański 2023, wyd. 6/Stefańska, Legalis).

Ustawa o samorządzie gminnym z dnia 8 marca 1990 r. (Dz.U. Nr 16, poz. 95 z późn. zm. - w brzmieniu obowiązującym w latach 2009-2012) w art. 26 ust. 1 (Zarząd gminy) stanowi, że organem wykonawczym gminy jest wójt. Zgodnie z treścią tego przepisu wójt jest monokratycznym organem wykonawczym gminy. Rolę tego organu wykonawczego należy wyjaśniać w powiązaniu z art. 30 i 31 wymienionej ustawy. Pierwszy z nich przewiduje, że wójt wykonuje uchwały rady gminy i zadania gminy określone przepisami prawa, drugi zaś czyni wójta kompetentnym do kierowania bieżącymi sprawami gminy oraz do jej reprezentowania na zewnątrz. W świetle powyższego, rolą tego organu jest bieżące zarządzanie sprawami gminy,

na czele której stoi, i realizacja w tym zakresie określonej polityki funkcjonowania tej gminy, przy czym jej kierunek wyznaczają rada gminy oraz ustawodawca.

Wykonując powierzone mu zadania, wójt jest w istocie zobowiązany do zdecydowania o tym, przez kogo, w jakich terminach, w ramach jakiej procedury i przy pomocy jakich środków będzie je realizował (wyr. WSA z 28.10.2010 r., II SA/Go 1011/09, Legalis).

Wójt wykonuje uchwały gminy i zadania gminy określone w przepisach prawa, w szczególności m.in. określa sposób wykonania uchwały. Określenie sposobu wykonania uchwały jest pierwszym etapem jej wykonania. Ogólnie rzecz ujmując chodzi o wskazanie między innymi środków finansowych i rzeczowych koniecznych do wykonania uchwały, ustalenie sposobu i harmonogramu jej realizacji oraz wyznaczenie osób odpowiedzialnych za

wykonanie całości lub części zadań wynikających z uchwały. W tym względzie oznacza to, że do zadań wójta należy zdecydowanie przez kogo, w jakich terminach i za pomocą jakich środków, w jakim trybie mają być zrealizowane zadania wynikające z uchwały (choć organ wykonawczy jakim jest wójt czy burmistrz nie ma uprawnień do wskazania organu uchwałodawczego - rady gminy do wykonania uchwały). Jest bowiem rzeczą oczywistą, że ustanowienie wójta organem wykonawczym gminy nie oznacza, że wszelkie zadania organu wykonawczego wójt wykonuje osobiście. Określenie sposobu wykonania konkretnej uchwały zależy od treści danej uchwały, jak również od tego w jakim zakresie uchwała wymaga wykonania. Jednak co do zasady sprawa wykonywania uchwał rady, w tym określenie sposobu ich wykonywania, została ustawowo

zaliczona do zadań
(kompetencji) wójta.

1.Z art. 31
(zasada
reprezentacji)
wynika, że wójt
kieruje
bieżącymi
sprawami gminy
oraz
reprezentuje ją
na zewnątrz.
Przyznanie tych
uprawnień
wójtowi wynika z
co najmniej kilku
powodów. Wójt
jest organem
gminy
działającym w
sposób ciągły
(permanentny),
a więc może
podejmować
czynności
związane z
zarządzaniem
gminy na
bieżąco; jest
kierownikiem
urzędu gminy, a
także
zwierzchnikiem
służbowym
pracowników
służbowych oraz
kierowników
gminnych
jednostek
organizacyjnych,
a więc
przedstawicieli
aparatu
urzędniczego, za
pomocą których
może stale
podejmować
zarówno
rutynowe, jak i

**nagle,
nieprzewidziane
działania
związane z
funkcjonowaniem
gminy w celu
jej sprawnego
i efektywnego
zarządzania
zarówno w sferze
wewnętrznej, jak
i na zewnątrz.
Ustawa o
samorządzie
gminnym nie
wprowadza przy
tym dualizmu w
reprezentowaniu
gminy, wprost
powierając to
uprawnienie
organowi
wykonawczemu i
nie przewidując
w tym zakresie
żadnych
ograniczeń ani
wyłączeń, co
oznacza, że w
sferze
reprezentowania
gminy roli wójta
nie może przejąć
ani rada gminy,
ani
przewodniczący
tej rady (zob.
wyr. NSA z
7.10.2014 r., II
GSK 2254/14,
Legalis). Na
podstawie art. 26
ust. 1 w zw. z
art. 31 należy
zatem przyjąć,
że zarówno w
aspekcie
publicznoprawnym,
jak i
cywilnoprawnym**

organem wykonawczym gminy uprawnionym do kierowania jej bieżącymi sprawami i reprezentacji jest wójt. Natomiast kwestii reprezentacji gminy jako podmiotu prawa prywatnego dotyczy odrębna regulacja, tj. art. 46. Zgodnie z tą regulacją, oświadczenie woli w imieniu gminy w zakresie zarządu mieniem składa jednoosobowo wójt albo działający na podstawie jego upoważnienia zastępca wójta samodzielnie albo wraz z inną upoważnioną przez wójta osobą (zob. M. Stahl, Samorząd terytorialny w orzecznictwie sądowym, s. 20–21). Natomiast, gdy czynność prawna może spowodować powstanie zobowiązań pieniężnych, do jej skuteczności potrzebna jest kontrasygnata skarbnika gminy (głównego

**księgowego
budżetu) lub
osoby przez
niego
upoważnionej
(art. 31
SamGminU red.
Hauser 2011,
wyd. 1/
Skoczylas; uchw.
SN z 3.10.2003
r., III CZP
63/03, Legalis).
Wójt pozostaje
z gminą – w
stosunku
zatrudnienia, a
ponadto
sprawuje funkcję
organu
wykonawczego i
pełnieni funkcję
jej ustawowego
przedstawiciela;
z racji swojego
statusu musi
działać na
korzyść gminy.
Wybór stanowi
podstawę
zatrudnienia
wójta, zgodnie z
art. 4 ustawy
o pracownikach
samorządowych.
Z regulacji art.
73 Kodeksu pracy
wynika, że sam
wybór jest
aktem, który
rodzi stosunek
pracy. Stosunek
pracy z wyboru
charakteryzuje
się tym, że
ściśle wiąże się
z mandatem,
a przez to
jest kadencyjny.
Podstawowy**

**obowiązek
spoczywający na
pracowniku
wynika wprost z
treści stosunku
pracy – jest
nim świadczenie
pracy
określonego
rodzaju na rzecz
pracodawcy.
Szczegółowe
doprecyzowanie
sposobu
wykonania tego
obowiązku
uregulowane jest
w katalogu
pracowniczych
powinności
zawartym w
art. 100 kp.
Wymieniona
regulacja
wskazuje ogólną
formułę
sumiennego i
starannego
wykonywania
pracy.**

Obowiązki w
zakresie
gospodarowania
finansami gminy
rozwinęła ustawa z
dnia 27 sierpnia
2009 roku o
finansach
publicznych (Dz.U.
nr 157, poz. 1240
z późn. zm.).
Z art. 44 ust. 3
wynika, że wydatki
publiczne powinny
być dokonywane:

1) w sposób celowy
i oszczędny, z
zachowaniem zasad:

a) uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów,

b) optymalnego doboru metod i środków służących osiągnięciu założonych celów;

2) w sposób umożliwiający terminową realizację zadań.

Lokalne społeczności, jak i regulacje prawne (w tym art. 44 ust. 3 wymienionej ustawy), wymagają, aby decyzje podejmowane w samorządach cechowały się gospodarnością. W konsekwencji konieczne staje się wypracowanie modelu weryfikacji różnych potencjalnych rozwiązań pod względem ich efektywności, jeszcze na etapie poprzedzającym zaangażowanie publicznych środków. Oceniane projekty muszą być bezwzględnie powiązane z planowaniem strategicznym. W takim przypadku jednym z możliwych rozwiązań byłoby dokonywanie oceny efektywności

projektów dwuetapowo. Osobno ustalane byłyby priorytety zaspokajania lokalnych potrzeb (na tym etapie szacowane byłyby korzyści i koszty społeczne), a następnie dokonywana byłaby ocena możliwych wariantów realizacji projektów inwestycyjnych. Dzięki takiemu podejściu na pierwszym etapie oceny zostałyby wyeliminowane polityczne trudności związane z działaniem podmiotów publicznych. Na drugim etapie bardzo istotną rolę odgrywałaby zaś ocena efektywności wariantów realizacji wybranych projektów oraz źródeł ich finansowania. Należy przy tym również pamiętać, że znaczący wpływ na osiągnięte rezultaty ma nie tylko sam wybór metody oceny efektywności projektów, odpowiedniej dla samorządowych realiów, lecz także właściwe zastosowanie założeń i uwzględnienie

wszystkich elementów dochodowych oraz kosztowych, również tych związanych z występującym ryzykiem. (Art. 44 FinPubU red. Walczak 2021, wyd. 2, Legalis). Oszczędność jako zasada gospodarki finansami publicznymi służyć ma minimalizacji kosztów związanych z realizacją określonych zadań jednostek sektora finansów publicznych. Wynika z niej potrzeba dokonywania wyborów pomiędzy różnymi sposobami realizacji założonych celów. Celowość i oszczędność reprezentują dwie, uzupełniające się wartości. Potrzeba dokonywania wydatków w sposób celowy i oszczędny równoważona jest zasadą uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów (zasada efektywności) oraz zasadą optymalnego doboru metod i środków służących osiągnięciu założonych celów (zasada skuteczności lud zasada współmierności).
Zróznicowane

możliwości finansowe, którymi dysponują jednostki, rzutują na odmienną skalę ich działalności, jednak zasada efektywności domaga się prowadzenia jej w sposób wydajny i ekonomiczny. W związku z zasadą efektywności pozostaje dyrektywa zwana najczęściej zasadą skuteczności. Zasada ta również odwołuje się do relacji pomiędzy dobieranymi instrumentarium, a wagą celów, których realizacji mają służyć (Lipiec-Warzecha, Ustawa o finansach publicznych, 2011, s. 211). Treścią zasady skuteczności jest przesłanka racjonalności podejmowanych działań, czyli optymalność doboru środków w stosunku do celów. W związku z tym zasadę skuteczności można opisać również jako zasadę współmierności środków i celów (Art. 44 FinPubU red. Mikos-Sitek 2022, wyd. 12/E. Kowalczyk, Legalis).

Pod pojęciem celowości dokonywania

wydatków należy rozumieć zapewnienie zgodności działań jednostki w zakresie dokonywania wydatków z jej celami statutowymi, optymalizację zastosowanych metod i środków, ich adekwatności dla osiągnięcia założonych celów oraz przyjętych kryteriów oceny realizacji celów i zadań. Jest to wybór przez dysponenta środków publicznych takiego sposobu finansowania zadań, który prowadzi do najbardziej efektywnego gospodarowania środkami publicznymi (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 26 sierpnia 2020 r. I SA/Bk 136/20, Legalis).

W tym kontekście należy podkreślić, iż zarzut postawiony W. G. (1) dotyczy zawarcia umowy z dnia 12 grudnia 2009r. nr (...) o wykonanie inwentaryzacji istniejącej biologicznej oczyszczalni (...) położonej w U.

wraz z ocena
stanu technicznego
oraz opracowanie
koncepcji –
rozbudowy w/w
oczyszczalni i
przyjęcie
dokumentacji
zawierającą
opracowanie
koncepcji
rozbudowy
oczyszczalni ścieków
wraz z
inwentaryzacją, w
której autor wskazał
z konkretnej nazwy
technologie i
urządzenie będące
przedmiotem
zgłoszenia
patentowego firmy
(...), oraz zawarcia
z firmą (...) z/
s w Ł. umowy nr
(...) na wykonanie
usługi projektowej
obejmującej
wykonanie
dokumentacji
projektowo-
kosztorysowej na
przebudowę i
rozbudowę gminnej
oczyszczalni ścieków
w miejscowości U.
na bazie koncepcji
rozbudowy i
modernizacji
ścieków w U.
i przyjął projekt
budowlany
wszystkich branż
rozbudowy i
przebudowy
oczyszczalni ścieków
w U. datowany
na grudzień 2010
i następnie projekt
budowlany

zamienny datowany na wrzesień 2012 roku, w których została zaprojektowana technologia oczyszczania ścieków wywodząca się z podczyszczalni wód deszczowych i oczyszczalni przydomowych technologii B. opisanej w patencie nr (...). W przygotowanej przez siebie koncepcji J. K. zaproponował technologię B. – jest to oczyszczalnia wykonywana w technice złoża zanurzonego. Wskazał, że system został opracowany w oparciu o przeszło 20-letnie doświadczenie. Za zastosowaniem technologii złoża zanurzonego, a nie jak w przypadku konkurencyjnych bioreaktorów, osadu czynnego, przemawiał w jego ocenie fakt, że rozwiązanie takie zapewnia wysokie parametry oczyszczania przy bardzo dużej wytrzymałości na zmiany hydraulicznego obciążenia i składu ścieków. Projekt budowlany został opracowany przez jednostkę (...)

R. N., natomiast projektantem technologii był inż. B. J.. W projekcie tym kontynuowano i doprecyzowano technologię zastosowaną na etapie Projektu Konceptyjnego – technologię B.. Wskazano między innymi, że B. jest oczyszczalnią wykonywaną w technice złoza zanurzonego. (...) został opracowany w oparciu o deklarowane przeszło 20 letnie doświadczenie jego twórców w projektowaniu i realizacji oczyszczalni ścieków zarówno bytowo-gospodarczych jak i przemysłowych.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że zaprojektowany i wykonany na terenie gminy obiekt oczyszczalni ścieków nie jest dostosowany do obecnych potrzeb Gminy U., a wynika to z koncepcji rozbudowy tego obiektu zaakceptowanej przez oskarżonego w tych umowach, aczkolwiek wywody sądu nie są w tym zakresie spójne i logiczne.

Nieprawidłowy stan działania rozbudowanej oczyszczalni ścieków sąd rejonowy prawidłowo przedstawił na podstawie zebranego materiału dowodowego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Przywołane na te okoliczności dowody: pisma dotyczące pracy oczyszczalni i opracowania specjalistyczne przedstawione przez gminę (zeznania D. W. wraz ze sprawozdaniem z badań (k 187-193), zeznania A. G. (1) wraz z oceną techniczną (k 90 - 130) zeznania świadków, zwłaszcza obsługujących zmodernizowany obiekt (E. K., A. K., W. J., M. K. (1), S. P., A. P., E. K., W. T., W. D., M. K. (2)) oraz opinie specjalistyczne, uznał prawidłowo za wiarygodne.

Z opinii biegłych z Wydziału (...) Procesowej i Ochrony (...) wynika, iż przedstawiona w opisie patentowym instalacja nie była nigdy zastosowana

do oczyszczania ścieków komunalnych.

Referencje przedstawione w ofercie dotyczą zrealizowanych inwestycji o podobnej przepustowości tj. ok. 700 m^(3) / dobę, ale dla ścieków pochodzących np. ze Spółdzielni (...) w S.. Inwestycja ta została zrealizowana w 2006 roku, a patent według którego realizowano inwestycję został zgłoszony w 2008 roku, a udzielony w 2013 roku. W związku z tym należy uznać, że referencyjna inwestycja jest wykonana w innej technologii.

Również charakter ścieków pochodzących z produkcji mleczarskiej jest zupełnie inny niż ścieków komunalnych i trudno przenosić wprost (bez badań) doświadczenia z tego typu instalacji na instalację komunalną.

Technologia opisana w patencie również nie nadaje się wprost do adaptacji na gminne oczyszczalnie

ścieków.

Technologia nie
pozwala na
zastosowanie
opisanego w nim
rozwiązania

jednostek

osadniczych powyżej

150 m^(3)/d,

czyli oczyszczalni

gminnych powyżej

1500 równoważnej

liczby mieszkańców

((...)). Nie więc

jest zgodna z

założeniami

konceptyjnymi i

projektowymi tej

inwestycji oraz nie

jest adekwatna do

aktualnych potrzeb

Gminy U. w zakresie

oczyszczania

ścieków czyli 600

m^(3)/d czyli

oczyszczalni

gminnych powyżej

8200 (...).

Przyczyny

nieprawidłowości w

działaniu w/w

wynikają ze źle

dobrej technologii

i źle zaprojektowanej

oczyszczalni.

Podjęto się

implementacji

rozwiązania nigdzie

niesprawdzonego na

tak dużym obiekcie.

Ponadto w projekcie

budowlanym i

projekcie

wykonawczym

ustalono dowóz 60

m^(3)/d. fekaliów

pochozących z

gospodarstw

domowych, usług

i przemysłu o charakterze ścieków sanitarnych, bytowo-komunalnych. Na rozruchu ustawiono w panelu sterującym możliwość przejmowania na obiekt maksimum $38 \text{ m}^3/\text{d}$, co stanowi zmniejszenie ilości o około 37%. Zaprojektowane i dostarczone piaskowniki są w stosunku do napływu za krótkie, o zbyt małej objętości komory czynnej, przez co ich sprawność jest na poziomie mniejszym niż 70%. Bilans zanieczyszczeń ścieków sporządzony na podstawie miarodajnych prób średniodobowych ścieków surowych i oczyszczonych wykazuje, że wybudowana w 2014 roku, oczyszczalnia nie spełnia parametrów projektowych dla równoważnej liczby mieszkańców aglomeracji 8.200 RLM>> Qśrd = $600 \text{ m}^3/\text{d}$. Liczona od odbioru końcowego tj. od 05 września 2014 r. do chwili obecnej wydajność

oczyszczalni: wynosi 3.520 RLM &&&
 $Q_{\text{śrd}} = 470 \text{ m}^{(3)}/\text{d.}$, tj. 22%, mniej od planowanej, przy czym wykazuje znaczne przekroczenia parametrów odpływu określonych Rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 24 lipca 2006 r. w tym w podstawowych parametrów: ChZT I BZT5 o 30-38%, co oznacza, że nie jest prawidłowo zwymiarowana i dostosowana do wymogów prawa wodnego.

Niezgodne jest z obowiązującymi normami, wytycznymi ATV i sztuką projektową adaptowanie starej pompowni na zbiornik wyrównawczy ścieków dowożonych. Nie wykonano także koniecznego zbiornika wyrównawczego ścieków dowożonych dla stopniowego proporcjonalnego dawkowania ładunków i tym samym dobrego funkcjonowania technologii

biologicznego
oczyszczania.

Zaprojektowany i
wybudowany przez
wykonawcę reaktor
B. według obliczeń
sprawdzających jest
co najmniej 70% za
mały w stosunku
do obliczeń
sprawdzających.

Projektant instalacji
R. N. zastosował
technologię nigdzie
nie stosowaną do
oczyszczania
ścieków

komunalnych w
tak dużej ilości.
Nie zlecił też
badań dotyczących
możliwości

zastosowania
rozwiązania E. do
oczyszczania tak
obciążonych

ścieków. P. gminy
U. W. G. (1)
nie poprosił o
referencje dotyczące
tego rozwiązania.

W związku z
powyższym są to
osoby, które
przyczyniły się do
sytuacji, w której
zaprojektowana i
zbudowana
oczyszczalnia
ścieków w U.
funkcjonuje
nieprawidłowo.

Biegły z zakresu
budownictwa i
instalacji
sanitarnych R. P.,
wskazał, że
zaprojektowany i

wykonany na terenie
gminy obiekt
oczyszczalni ścieków
nie jest dostosowany
do obecnych
potrzeb.

Zmodernizowana
oczyszczalnia nie
wykazuje się
walorem
użytkowym, który
spełnia warunki
postawione w
dokumentacji
technicznej
rozumianej jako
Projekt Koncepcyjny
i Projekt Budowlany
rozważane w sposób
łączny. Wykonany
obiekt nie pozwolił
na nadanie
obiekto-
oczyszczalni ścieków
wraz z układem
technologicznym
oraz budynkami
cech pozwalających
mu na prawidłowe
funkcjonowanie. W
konsekwencji
zostały
niedotrzymane
(obniżone) jego
zakładane
projektowo walory
funkcjonalne i
użytkowe. Po
zakończeniu
rozruchu
technologicznego
obiekt oczyszczalni
ścieków wraz z
układem
technologicznym w
stanie
eksploatacyjnym z
wykonanymi
wszystkimi
niezbędnymi

odbiorami i
kwalifikacjami
jakościowymi nie
osiągnął
parametrów
procesowych
pozwalających na
użytkowanie
oczyszczalni
wypełniając
rozważane w sposób
łączny warunki
postawione w
Pozwoleniu Wodno-
prawnym, w
Pozwoleniu na
Budowę, w Projekcie
Konceptyjnym,
Projekcie
budowlanym i
umowie o Roboty
Budowlane. Do
takich wniosków
biegły doszedł,
wskazując, że
uzyskane wyniki
badań, odbiegają
od parametrów
zakładanych
projektowo i nie
pozwalają
użytkować
oczyszczalni ścieków
w sposób zakładany
projektowo.
Długoterminowe
ograniczenia w
badanym okresie (od
listopada 2014 roku
do czerwca 2015
roku) z dowożenia
ścieków wozami
asenizacyjnymi oraz
rezygnacja z
odbierania ścieków
bytowo-
gospodarczych tzw.
osiedlowych były
wynikiem
koniecznej redukcji

ładunku
zanieczyszczeń
zrzuconych do
oczyszczalni celem
próby spełnienia
warunków
postawionych w
pozwoleniu wodno-
prawnym i
uzyskania efektu
ekologicznego w
zakresie
parametrów dla
ścieków
oczyszczonych
nieprzekraczających
stężeń : BZT₅ –
25,0 g O₂/m^(3),
Chzt – 125 ,0 g
O₂/m^(3), zawiesina
ogólna 35,0 g/
m^(3), który to
efekt był wymagany
również warunkami
umownymi w
Umowie na Roboty
Budowlane. Biegły
wychodzi z
założenia, że wybór
tej technologii był
świadomy i jej
zadedykowanie
podyktowane było
adekwatnością jej
zastosowania na
warunki miejscowe.
Tymczasem już
pośrednio z opinii
R. P., wynika że
to nieprawidłowe
rozwiązanie
projektowe stanowi
o wadliwie
funkcjonującej
oczyszczalni i jeżeli
zostanie to
potwierdzone
analizą samych
aspektów

technologicznych, to odpowiedzialnym za sporządzenie projektu był projektant technologii inż. B. J.. Jeżeli nieprawidłowości w zakresie technologicznym zostałyby przez biegłego technologa oczyszczania ścieków potwierdzone, to w skutkach wykazywałyby się one cechami istotnymi (te nieprawidłowości) i z punktu widzenia realizacji celu nie pozwoliłyby one na nadanie elementom obiektu budowlanego – tu obiektowi oczyszczalni ścieków wraz z układem technologicznym oraz budynkami - cech pozwalających tej oczyszczalni na prawidłowe funkcjonowanie.

Jednocześnie biegły R. P. wskazał, że brak jest podstaw i danych, aby jednoznacznie ocenić, że przyjęta formuła realizacji całego przedsięwzięcia była optymalna, to z uwagi na fakt, że nie odszukał biegły żadnego dokumentu stanowiącego o formalnym podjęciu

takiej formuły, nie odszukał również biegły w aktach sprawy jakie założenia zostały przyjęte przez Zamawiającego (Gminę U.) przy jej uruchamianiu tj. zleceniu Projektu Konceptyjnego, zleceniu Projektu Budowlanego, oraz zleceniu robót budowlanych.

Ocena przez sąd I instancji inkryminowanego zachowania się W. G. (1) jest pobieżna, przypadkowa, nielogiczna, niespójna faktograficznie i prawnie. Sąd ten w zasadzie podniósł tylko tyle, że biegły R. P. nie sformułował wniosku, że wybór jednostki sporządzającej projekt budowlany nie był uzasadniony. Nie odszukał bowiem wymieniony biegły w aktach sprawy informacji, które na tamten czas mogły podważać przyjętą ofertę. Ponadto zarzut nie zasięgnięcia referencji od innych podmiotów dotyczących funkcjonowania zastosowanej technologii nie

stanowi o
popelnieniu
przestępstwa z art.
231 kk albowiem,
żaden przepis
ustawy nie nakłada
obowiązku
uzyskania takich
referencji.

W tym kontekście
należy podkreślić, iż:

- rozbudowa
gminnej
oczyszczalni ścieków
jest inwestycją
skomplikowaną
technologicznie,
drogą, budowaną
raz na kilkadziesiąt
lat, która musi
uwzględniać
aktualne potrzeby
gminy i plany
jej rozwoju, w
szczególności rodzaj
i ilość ścieków;

- z zeznań
M. L. wynika,
że przyjeżdżał do
Gminy U. w zasadzie
jako lobbysta
(wykorzystywanej
przez jego firmę
technologii do
oczyszczania
ścieków). W 2009
roku Gmina ta
(na polecenie wójta)
zwróciła się do (...)
R. N. z siedzibą
w Ł. i do (...)
M. L. z siedzibą w
Ł. z zaproszeniem
do składania ofert
w trybie zapytania
ofertowego na
wykonanie

inwentaryzacji
istniejącej
biologicznej
oczyszczalni
(...)-500 położonej
wraz z oceną
stanu technicznego
oraz na opracowanie
koncepcji
modernizacji –
rozbudowy ww.
oczyszczalni. Z
relacji W. G. (1),
R. N. i M. L. nie
wynikają powody,
dla których akurat
do firm (...)

(powiązanych
przedmiotowo i
personalnie) zostały
skierowane te
zapytania ofertowe.
Uczestnicy tych
transakcji w zasadzie
zasłaniają się
niepamięcią.
Podobna sytuacja
miała miejsce ze
zleceniem
wykonania projektu
rozbudowy
oczyszczalni przez
(...) N. („wykonawcę
wyłoniło udzielenie
zamówienia
publicznego w trybie
zamówienia do
14000 euro”. W. G.
(1) oświadczył, że nie
pamiętał szczegółów
wyboru wykonawcy,
bo to było
dawno. Wyborem
tego wykonawcy
zajmowali się
pracownicy Referatu
Inwestycji – k
1357 odw.).
Taka niepamięć

najważniejszych aktorów przedmiotowej inwestycji jest niewiarygodna, gdyż obejmuje istotne okoliczności ważnego dla wszystkich przedsięwzięcia gospodarczego;

- kierownik Referatu Inwestycji R. K. podał, że przygotowywał warunki ogólne pod przyszłą inwestycję. W umowach o realizację koncepcji, jak i projektowej był prawdopodobnie wyznaczony jako osoba do kontaktu z wykonawcą. On w ogóle nie znał firmy, która została wybrana do koncepcji, jak i później do projektu. To było realizowane za rządów Wójta W. G. (1). Osoby wykonawcy kontaktowały się z nim przede wszystkim telefonicznie celem uzyskania niezbędnych dokumentów do projektowania. Jego rola jako urzędnika państwowego polegała na zorganizowaniu przedsięwzięcia skutkującego zaprojektowaniem oczyszczalni, nie

posiadał specjalistycznej wiedzy z zakresu technologii stosowanej przy budowie oczyszczalni (297 – 298). R. K. zmarł i przerwano przez W. G. (1) na niego całą odpowiedzialność za sposób realizowania tej inwestycji jest nie do przyjęcia. To W. G. (1) był Wójtem Gminy i do niego należało podejmowanie decyzji w bieżących sprawach, do których należało uruchomienie instytucji zapytań ofertowych inwentaryzacji istniejącej biologicznej oczyszczalni ścieków wraz z oceną stanu technicznego oraz opracowania koncepcji jej modernizacji, a także wykonania projektu rozbudowy oczyszczalni. Wskazanie firm, którym wyłącznie przesłano zapytania ofertowe musiał wynikać z jego wiedzy i inicjatywy, bowiem objęte to było jego obowiązkami, a inni pracownicy zajmującymi się tymi sprawami (

M. D., R. K.
) zaprzeczyli, aby
mieli jakikolwiek
wpływ na ten wybór.
To W. G. (1)
spotykał się z M.
L. i tylko efektem
tych rozmów mogło
być to, że wybór
obejmował jedynie
dwie firmy
powiązane
podmiotowo i
przedmiotowo i
oferujących
realizację
planowanej
inwestycji w jednej
technologii
oczyszczania
ścieków;

- z zeznań M. K. (2)
(Kierownika (...)
i Mieszkaniowej z/
s w N.) wynika,
iż Gmina U. nie
współpracowała z
nią przy
opracowywaniu
konceptji i projektu
rozbudowy
oczyszczalni
ścieków. Nie jest
też technologiemi,
aby rzetelnie ocenić
pracę oczyszczalni.
Dopiero w 2011
roku wyraziła
zainteresowanie tą
inwestycją i
stwierdziła, że
przewidziano w
projekcie za małą
przepustowość
oczyszczalni, co
skutkowało pismem
interwencyjnym do
gminy wysłanym 28
lutego 2011 roku

(k 172-175, k 194-197). Na rozprawie podniosła, że nie pamięta już tych okoliczności (k 1965-1968). Niewątpliwie jednak świadek kontaktowała się z autorami projektów w trakcie ich realizacji, na co wskazują ich twierdzenia;

- relacje R. K. i M. K. (2) wskazują, iż Gmina U. była mało przygotowana koncepcyjnie do tej inwestycji i okazała nadmierne zaufanie do projektodawców, którzy wprowadzali swoje pomysły, żądając ewentualnie od poszczególnych pracowników danych do ich realizacji. Znajduje to odzwierciedlenie w opiniach biegłych: R. P. nie odszukał żadnego dokumentu stanowiącego o formalnym podjęciu takiej formuły, nie odszukał również w aktach sprawy jakie założenia zostały przyjęte przez Gminę U. przy zleceniu projektu koncepcyjnego i projektu budowlanego; biegli z Instytutu zaakcentowali, że Wójt Gminy U. W.

G. (1) nie poprosił o referencje dotyczące tego rozwiązania;

- wójt dysponuje wyspecjalizowanymi podległymi pracownikami. W ramach działalności Urzędu Gminy nie zlecił sprawdzenia firm (...) z siedzibami w Ł. oraz preferowanej przez nie technologii (wymienionej w projektach). Na możliwość takich sprawdzeń, chociażby przez Internet wskazał świadek A. G. (2) w zeznaniach złożonych w postępowaniu sądowym (k 2014-2019). Określona w projektach technologia powinna być w sposób szczególny poddana badaniu przez zamawiającego, zwłaszcza, że była innowacyjna. Gmina U. mogła zlecić specjalistyczne opracowania, zażądać poszerzone referencje od wykonawców wykazujące już realizację tego typu obiektów, nawiązać kontakt z tymi inwestorami;

- sąd I instancji wymaga, aby każda

czynność oskarżonego miała szczególną podstawę prawną. Nie należy to jednak do istoty art. 231 kk, gdyż źródło obowiązków, których niewypełnienie stanowi warunek konieczny realizacji znamion omawianego przestępstwa, zależy od charakteru obowiązku i może mieć charakter ogólny, szczególny lub indywidualny. Na podstawie obowiązków ogólnych można też zrekonstruować zakres zastosowania danej powinności. Podstawą odpowiedzialności może być dodatkowo naruszenie obowiązku szczególnego lub indywidualnego. Takimi szczególnymi obowiązkami przewidzianymi przez art. 44 ustawy o finansach publicznych są wymogi, że wydatki publiczne powinny być dokonywane w sposób celowy i oszczędny, z zachowaniem zasad; uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów; optymalnego doboru metod i środków

służących
osiągnięciu
założonych celów.
Zasadny jest więc
wymóg, aby przed
dokonaniem
wydatku rozpatrzeć
różne sposoby
realizacji zadania,
którego
finansowaniu ma
służyć dany wydatek,
by na tej podstawie
ustalić, czy
dokonanie danego
wydatku jest celowe,
czyli przyczynia
się do realizacji
zadania; jeśli
założymy, że użycie
pojęcia „dobór
metod i środków”
oznacza konieczność
rozpatrzenia
różnych sposobów
realizacji zadania,
które finansowane
jest danym
wydatkiem, to do
rozstrzygnięcia
pozostaje przy
pomocy jakiego
kryterium lepiej
można
rozpatrywane
warianty wykonania
zadania
uporządkować, by
ostatecznie móc
wskazać rozwiązanie
najlepsze
(optymalne). W
rzeczywistości
muszą być
uwzględniane także
takie sytuacje, że
ryzyko powierzenia
wykonania
zamówienia danemu
podmiotowi jest zbyt

duże, żeby można je było podjąć. Ocena ryzyka, typowa dla działalności gospodarczej, powinna także mieć miejsce w przypadku wydatkowania pieniędzy publicznych, o czym stanowi art. 44 ust. 3 ustawy o finansach publicznych. Zamawiający nie jest pozbawiony uprawnienia do weryfikacji zarówno zdolności wykonawcy do profesjonalnego wykonania zamówienia, jak i zgodności oferowanych instrumentów z jego potrzebami.

Projekty nie były powiązane z planowaniem strategicznym poprzez profesjonalne ustalenie priorytetów zaspokajania lokalnych potrzeb chociażby przez dekadę; ponadto Gmina U. ograniczyła się do przyjęcia koncepcji jednego rozwiązania technologicznego, nie wymagając i nie analizując możliwych wariantów realizacji projektów

inwestycyjnych. W. G. (1) miał przecież świadomość, iż projekt koncepcyjny i budowlany rozbudowy oczyszczalni ścieków ma znaczenie konstytutywne dla tej inwestycji i będzie realizowany w następnych kadencjach.

Powinien więc te projekty zrealizować w sposób optymalnie fachowy, uwzględniający najbardziej skuteczne technologie (konieczność profesjonalnej ich weryfikacji), aby wydatki wyłożone na projekty i w przyszłości na tą inwestycję służyły osiągnięciu założonych celów, a jednocześnie odpowiadały zasadzie efektywności, domagającej się prowadzenia jej w sposób wydajny i ekonomiczny oraz zasadzie skuteczności - optymalnego doboru metod i środków służących osiągnięciu założonych celów.

Tymczasem zdaniem sądu okręgowego w inkryminowanych

zachowaniach W. G. (1) brak jest dążenia do optymalizacji zastosowanych metod i środków do osiągnięcia najlepszych projektów, ich nieadekwatność dla osiągnięcia założonych celów oraz przyjętych kryteriów oceny realizacji celów i zadań, brak optymalności doboru środków w stosunku do tych zadań. Przeprowadzony przez oskarżonego tryb realizacji projektów (bez weryfikacji kontrahentów i preferowanej przez nich technologii), prowadził do ryzykownego sposobu finansowania tych zadań i stwarzał zagrożenie dla powstania optymalnej inwestycji oraz osiągnięcia przez nią zakładanych parametrów i efektywnego wykorzystania dla potrzeb gminy.

Zdaniem sądu odwoławczego niedopełnienie obowiązków przez W. G. (1) w ramach zarzucanego mu czynu wynikało z nienależytego

wykonywania
czynności
określonych w
szczególności w art.
26 ust. 1, art.
30 i 31 ustawy o
samorządzie
gminnym oraz art.
44 ust 3 ustawy o
finansach
publicznych.
Przypadkowym
firmom zlecił
wykonanie
przedmiotowych
projektów i okazując
im pełne zaufanie,
nie weryfikował
efektów ich pracy.
Działanie na szkodę
interesu publicznego
lub prywatnego
zachodzi wtedy,
gdy z zachowania
funkcjonariusza
publicznego może
powstać szkoda w
chronionym
prawie dobrze
publicznym lub
prywatnym. Musi
zachodzić związek
przyczynowy między
przekroczeniem
uprawnień lub
niedopełnieniem
obowiązków a
powstaniem
zagrożenia dla
chronionego
prawem dobra
publicznego czy
prywatnego, ustawa
nie wymaga
nastąpienia skutku
w postaci szkody,
lecz konieczne jest
wystąpienie jej
realnego
niebezpieczeństwa,

a nie wystarcza zagrożenie potencjalne lub ogólne (A. Marek, KK. Komentarz, 2006, s. 430; R. Góral, KK. Komentarz, 2007, s. 390). Rację ma SN, że „występek określony w art. 231 § 1 kk należy do kategorii przestępstw z konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo, a więc materialnych, znamiennej skutkiem, którym jest wystąpienie niebezpieczeństwa powstania szkody w interesie publicznym lub prywatnym” (uchw. SN(7) z 24.1.2013 r., I KZP 24/12, Legalis). Niebezpieczeństwo powstania szkody wyrażało się w przyjęciu projektów, które zarówno co do wyboru firm wykonawczych, jak i preferowanej w nich nowatorskiej technologii nie zostały fachowo sprawdzone przy zachowaniu zasad określonych w art. 44 ust. 3 ustawy o finansach publicznych. W konsekwencji w kolejnej kadencji w latach 2013/2014

Urząd Gminy U.
na podstawie tego
projektu
budowlanego
rozbudował
oczyszczalnie
ścieków, która
pomimo, że
odpowiadała w pełni
temu projektowi
nie funkcjonowała
prawidłowo,
wymagała
dodatkowych
nakładów i
przedsięwzięć
organizacyjnych,
aby zachować co
najwyżej niższą
sprawność i
minimalizować jej
zagrożenie dla
środowiska
wynikające z
niewystarczającego
filtrowania ścieków.
Logiczną
konsekwencją
technologii
zadedykowanej już
na etapie Projektu
Koncepcyjnego było
jej kontynuowanie i
doprecyzowanie na
etapie sporządzania
Projektu
Budowlanego oraz
Projektu
Budowlanego
Zamiennego.
Oskarżony podjął
się realizacji tych
projektów, aby
Gmina U. na ich
podstawie dokonała
rozbudowy
oczyszczalni w
następnych latach.
Dlatego pomiędzy
inkryminowanym

zachowaniem W. G. (1), a powstaniem ostatecznie szkody materialnej istnieje związek przyczynowy, gdyż godził się on, że obiekt z „niesprawdzonego” projektu, może zostać w przyszłości wybudowany. W ocenie sądu odwoławczego, W. G. (1) jako funkcjonariusz publiczny obejmował swoją świadomością fakt przysługujących mu kompetencji oraz ich zakres, oraz fakt działania na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego przez niedopełnienie obowiązków odnośnie planowania tej inwestycji. Nie wymaga szczególnej wiedzy, że zarządzający jednostką realizując inwestycję, której wybudowanie może kosztować gminę wiele milionów złotych, nie weryfikując zasadniczych danych mających znaczenie dla jej prawidłowego zaplanowania musi mieć co najmniej świadomość nieprawidłowości takiego postępowania i na

to się godzić.
W przypadku gdy sprawca umyślnie nie dopełnił obowiązku lub przekroczył uprawnienie, a nieumyślnie wyrządził istotną szkodę, poniesie odpowiedzialność na podstawie art. 231 § 1 kk, natomiast fakt wyrządzenia szkody zostanie uwzględniony w ramach sądowego wymiaru kary.

W razie ewentualnego nieudowodnienia oskarżonemu umyślności w ramach czynu z art. 231 § 1 kk, wobec poszerzenia materiału dowodowego przy ponownym rozpoznaniu sprawy, sąd I instancji powinien rozważyć zakwalifikowanie przedmiotowego czynu z art. 231 § 3 kk. Przepis art. 231 § 3 kk przewiduje odpowiedzialność za typ nieumyślny przestępstwa; wynikający z niezachowania ostrożności wymaganej w danych warunkach

(art. 9 § 2 kk), co uwarunkowane jest dodatkowo

spowodowaniem istotnej szkody. Reguły ostrożności pozwalają sprawcy prawidłowo rozeznąć się w swoich uprawnieniach i obowiązkach oraz w okolicznościach, w których się znalazł. Zapobiegają one w przekroczeniu uprawnienia lub niedopełnieniu obowiązku. Zgodzić się trzeba z SN, że „istotna szkoda – stanowiąca znamię art. 231 § 3 kk – jest pojęciem ocennym, przy czym w wypadku wyrządzenia przez funkcjonariusza publicznego szkody o charakterze wyłącznie materialnym, ocena ta powinna być relatywizowana do sytuacji majątkowej pokrzywdzonego, ale też powinna obiektywnie wyrażać się orientacyjnie wartością znaczną określoną w art. 115 § 5 kk. Ponieważ jednak istotna szkoda – w rozumieniu art. 231 § 3 kk – nie ogranicza się tylko do szkody materialnej i jest pojęciem szerszym, to o tym, na ile jest to szkoda istotna, w konkretnych

okolicznościach, mogą również decydować – obok faktycznej szkody materialnej – dodatkowe względy, stanowiące znaczną dolegliwość dla strony pokrzywdzonej. Uchw. SN z 29.1.2004 r., I KZP 38/03; uchw. SN z 29.1.2004 r., I KZP 37/03, Legalis). W tym kontekście postawiony oskarżonemu zarzut obrazujący wielkość szkody wskazuje, że zarówno jej rozmiar, ale również waga z punktu widzenia interesów pokrzywdzonego determinują jej istotność.

Sąd odwoławczy zaakceptował pogląd sądu I instancji, iż W. G. (1) nie można przypisać popełnienia przedmiotowego czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wywody skarżącego w tym zakresie rażą gołosłownością. Treścią zamiaru bezpośredniego na gruncie przepisu art. 231 § 2 kk jest działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej. Istota tego przestępstwa polega na przekroczeniu

lub niedopełnieniu obowiązków służbowych przez funkcjonariusza publicznego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej. Dla zakresu odpowiedzialności funkcjonariusza publicznego niezbędne jest zatem ustalenie jego obowiązków służbowych na zajmowanym stanowisku, zakresu przekraczania lub ich niedopełnienia, a także działania z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia wspomnianych korzyści.

Niedopełnienie obowiązków przez W. G. (1) w ramach zarzucanego mu czynu wynikało z nienależytego wykonywania czynności określonych w art. 26 ust. 1, art. 30 i 31 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 44 ust 3 ustawy o finansach publicznych.

Prokurator nie udowodnił mu, że działał on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla właścicieli firm wykonujących projekty. Działanie

w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nie jest równoznaczne z faktem, iż z czynu oskarżonego ktoś korzyść majątkową osiągnął. W tym przypadku była to zapłata dla wykonawców za zamówione przez gminę projekty. Zaprezentowana w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku analiza materiału dowodowego negująca taki zakres sprawstwa, zasługuje na uwzględnienie. Korzyść majątkowa nie stanowi skutku zachowania sprawcy opisanego w znamionach strony przedmiotowej typu czynu zabronionego z art. 231 § 2 kk. Dla przyjęcia, że znamiona tego przestępstwa zostały przez sprawcę zrealizowane konieczne jest, aby osiągnięcie korzyści majątkowej lub osobistej było celem, a nie ewentualnie skutkiem zachowania sprawcy. Dla przypisania tego celu należałoby wykazać, że W. G. (1) pozostawał w porozumieniu

z przedstawicielami firm projektowych i nadużywał władzy dla uzyskania korzyści majątkowej dla kogoś innego, co apelacja prokuratora nie wykazuje w żadnym stopniu.

W odniesieniu do oskarżonych M. G. (1), E. D. (1) i M. K. (3).

Apelacja prokuratora okazała się niezasadna w stopniu oczywistym.

W wyniku przeprowadzonej kontroli zakwestionowanego rozstrzygnięcia w części uniewinniającej oskarżonych M. G. (1), E. D. (1) i M. K. (3), zdaniem sądu odwoławczego zarzuty apelacji – podważające trafność ocen i analiz zawartych w zaskarżonym wyroku – okazały się całkowicie bezzasadne.

Analizując całość zebranych w sprawie dowodów należy uznać, że sąd rejonowy zebrał je w sposób wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia i ocenił,

co pozwoliło mu na wyprowadzenie prawidłowych ustaleń faktycznych, prowadzących do zanegowania sprawstwa tych oskarżonych w zakresie zarzucanych im czynów. Sąd ten ustosunkował się do istotnych dowodów w sprawie i stanowisku swemu dał wyraz w zasługującym na aprobatę uzasadnieniu.

Dlatego też dzieląc w całości ocenę dowodów zaprezentowaną przez sąd merytoryczny, sąd okręgowy nie widzi zasadniczych powodów, aby powtarzać okoliczności wyprowadzone w motywach zaskarżonego wyroku, co wiązałoby się z cytowaniem obszernych fragmentów pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne znajdują odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, który został poddany analizie oraz ocenie,

respektującej
wymogi art. 4 kpk,
art. 5 § 2 kpk,
art. 7 kpk, art. 410
kpk. Konfrontując
ustalenia faktyczne
z przeprowadzonymi
na rozprawie
głównej dowodami
trzeba stwierdzić, iż
dokonana przez sąd
rejonowy
rekonstrukcja
zdarzeń odnośnie
przedmiotowych
czynów nie wykazuje
błędu i jest zgodna
z przeprowadzonymi
dowodami, którym
sąd ten dał wiarę i się
na nich oparł.

Stanowisko
skarżącego w tym
zakresie, nie wpływa
na dokonaną w
postępowaniu
pierwszoinstancyjnym
ocenę zebranych
dowodów, którą
należy uznać za
prawidłową oraz
czyniącą zadość
obowiązującej
procedurze karnej.
Apelacja podważa
stanowisko sądu
przede wszystkim
z pozycji własnych
subiektywnych ocen
wymowy
przeprowadzonych
na rozprawie
dowodów, przy
wybiórczym i
subiektywnym
ujęciu ich zakresu,
charakteru i treści.

Podzielając w tej części w całości ustalenia, oceny i analizy sądu I instancji, sąd odwoławczy musi jednak odnieść się do zasadniczych okoliczności wynikających z środka odwoławczego.

Na wstępie należy odwołać się do opisu czynów postawionych oskarżonym określającym przedmiot tego postępowania.

Zostali oni oskarżeni o to, że w okresie od marca 2013 roku do listopada 2014 roku w miejscowości U., działając wspólnie i w porozumieniu, pełniąc funkcje:

- Wójta Gminy U. jako funkcjonariusz publiczny (M. G. (1));

- inspektora do spraw pozyskiwania funduszy zewnętrznych w Urzędzie Gminy U. oraz będąc na podstawie decyzji Wójta Gminy U. członkiem komisji przetargowej powołanej do wyłonienia w przetargu nieograniczonym

wykonawcy
inwestycji pod
nazwą „Przebudowa
i rozbudowa
gminnej
oczyszczalni ścieków
w miejscowości U.” (E. D. (1));

-inspektora do
spraw inwestycji
i remontów w
Urzędzie Gminy U.
oraz będąc na
podstawie decyzji
Wójta Gminy U.
członkiem komisji
przetargowej
powołanej do
wyłonienia w
przetargu
nieograniczonym
wykonawcy
inwestycji pod
nazwą „Przebudowa
i rozbudowa
gminnej
oczyszczalni ścieków
w miejscowości U.”(M. K. (3));

działając wbrew
przepisom ustawy z
dnia 29 stycznia
2004 r. Prawo
zamówień
publicznych i
Regulaminu
udzielania
zamówień
publicznych przez
Gminę U.
stanowiącym
załącznik do
Zarządzenia
108/31/08 Wójta
Gminy U. z dnia
29.05.2008r. jako
kierownik
zamawiającego (M.

G. (1)) oraz członkowie komisji przetargowej powołanej do wyłonienia w przetargu nieograniczonym wykonawcy inwestycji pod nazwą „Przebudowa i rozbudowa gminnej oczyszczalni ścieków w miejscowości U.” (pozostałe oskarżone), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez R. N. z firmy (...) z/ s w Ł. w kwocie 7.746.909,00 zł, nie dopełnili obowiązków wynikających z powyższych aktów prawnych w ten sposób, że:

-M. G. (1) jako Zamawiający wskazał konkretną z nazwy technologię, patentowy bioreaktor i nie określił w sposób jasny, precyzyjny i nie budzący wątpliwości cech równoważności;

-E. D. (1) i M. K. (3) w specyfikacji istotnych warunków zamówienia na inwestycję będącą przedmiotem zamówienia wskazały konkretną z nazwy technologię, patentowy

bioreaktor i nie określiły w sposób jasny, precyzyjny i nie budzący wątpliwości cech równoważności;

co naruszało art. 29 ust. 2 oraz 7 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych poprzez opisanie przedmiotu zamówienia w sposób, który utrudniał uczciwą konkurencję oraz równe traktowanie wykonawców, a także M. K. (3) konsultowała treść odpowiedzi udzielanych oferentom z pracownikami z firmy (...) z/s w Ł., a ponadto nie odebrali od R. N. oświadczenia potwierdzającego, że zachodzą lub nie zachodzą wobec niego przesłanki określone w art. 17 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych albowiem R. N. dokonywał nie tylko ustalenia wartości zamówienia ale opisywał przedmiot zamówienia;

co spowodowało dokonanie przez komisję przetargową wyboru oferty firmy (...) z Ł. i zawarcie z nią umowy na roboty

budowlane, a w efekcie niewłaściwe działanie wykonanej przez firmę (...) w U., czym działali na szkodę interesu publicznego poprzez nieprawidłowe oczyszczanie ścieków i na szkodę Gminy U. powodując straty w kwocie 2.177.311.77 złotych.

Sąd jest związany ramami faktycznymi czynu jako zdarzenia historycznego.

Zdaniem sądu odwoławczego zdarzeniem tym w odniesieniu do wymienionych oskarżonych jest przeprowadzenie (opisanego wyżej) przetargu nieograniczonego na wyłonienie wykonawcy inwestycji pod nazwą „Przebudowa i rozbudowa gminnej oczyszczalni ścieków w miejscowości U.”. Określając ten zarzut czynności sprawcze oskarżonych dotyczą bowiem wyłącznie tej procedury przetargowej.

Sąd I instancji przyjął, iż w zawieranych ciągu umów w aspekcie technologicznym,

organizacyjnym, terminowym, jest logiczna konsekwencja, która daje podstawy do sformułowania wniosku, że przyjęta formuła realizacji całego przedsięwzięcia inwestycyjnego była zasadna jako sposób realizacji celu, czyli „Rozbudowy i przebudowy grupowej mechaniczno-biologicznej oczyszczalni ścieków w miejscowości U.”.

Technologia opisana w patencie i w projekcie nie nadaje się jednak wprost do adaptacji na gminne oczyszczalnie ścieków. Przyczyny nieprawidłowości w działaniu w/w wynikają ze źle dobranej technologii i źle zaprojektowanej oczyszczalni.

Okoliczności te nie są przez skarżącego kwestionowane.

Oznacza to, że brak walorów użytkowych rozbudowanej oczyszczalni ścieków w U. wynikał z prac koncepcyjnych i projektowych realizowanych w latach 2009-2012.

Natomiast wyłoniony w drodze przetargu nieograniczonego

wykonawca tej inwestycji zrealizował ją zgonie z projektem budowlanym, co nie zostało zakwestionowane.

Zarzut postawiony tym oskarżonym nie obejmuje braku weryfikacji projektu koncepcyjnego i budowlanego przed wszczęciem procedury o wyłonienie wykonawcy, a jedynie domniemane nieprawidłowości przy wyłonieniu w przetargu nieograniczonym wykonawcy inwestycji pod nazwą „Przebudowa i rozbudowa gminnej oczyszczalni ścieków w miejscowości U.”. Wybór wykonawcy w wyniku tego przetargu nie pozostaje w związku przyczynowym ze szkodą dla interesu publicznego i Gminy U. (niewłaściwym działaniem wykonanej przez firmę (...) w U., skutkującym nieprawidłowym oczyszczaniem ścieków i stratami w kwocie 2.177.311.77 złotych). Z opinii specjalistycznych wynika, ze

rozbudowa oczyszczalni została wykonana zgodnie z projektem i w tym zakresie oskarżyciel publiczny nie dopatrył się żadnych nieprawidłowości. Oznacza to, że zarzucane działania oskarżonym w zorganizowaniu tego przetargu nie miały wpływu na wykonanie omawianej inwestycji zgodnie z projektem budowlanym. Dla zrealizowania wadliwie funkcjonującej oczyszczalni ścieków determinujące znaczenie miały faza koncepcyjna i opracowania projektu budowlanego, czego nie obejmuje zdarzenie historyczne będące przedmiotem zarzutu postawionego oskarżonym. Jednocześnie w zarzutach postawionych M. K. (3), E. D. (2) i M. G. (1) pojawia się sformułowanie, że nie dopełnili obowiązków wskazując w dokumentach przetargowych konkretną z nazwy technologię,

patentowy bioreaktor, jednak było to wynikiem wcześniejszych etapów planowania tej inwestycji realizowanych przez Wójta W. G. (1). Ma rację sąd rejonowy wykazując, iż niewłaściwe działanie oczyszczalni ścieków nie wynika z czynności sprawczych zarzucanych oskarżonemu. Taka korelacja nie została udowodniona w toku postępowania sądowego. Słusznie sąd ten zauważył, że gdyby z jakiś powodów oferta firmy (...) nie zostałaby wybrana do zrealizowania projektu przebudowy i rozbudowy oczyszczalni ścieków w U., ale zostałaby wybrana oferta drugiej firmy, to nowa firma wybudowałaby oczyszczalnię w oparciu o przygotowany projekt i zastosowaną w nim technologię i parametry oczyszczalni byłyby tak samo niewłaściwe. Z opinii biegłego R. P., wynika że to nieprawidłowe

rozwiązanie projektowe stanowi o wadliwie funkcjonującej oczyszczalni i jeżeli zostanie to potwierdzone analizą samych aspektów technologicznych, to odpowiedzialnym za sporządzenie projektu był projektant technologii inż. B. J.. Jeżeli nieprawidłowości w zakresie technologicznym zostałyby przez biegłego technologa oczyszczania ścieków potwierdzone, to w skutkach wykazywałyby się one cechami istotnymi (te nieprawidłowości) i z punktu widzenia realizacji celu nie pozwoliłyby one na nadanie elementom obiektu budowlanego – tu obiektowi oczyszczalni ścieków wraz z układem technologicznym oraz budynkami - cech pozwalających tej oczyszczalni na prawidłowe funkcjonowanie.

Biegły nie dostrzegł tu żadnego związku przyczynowo skutkowego pomiędzy stanem

eksploatacyjnym i funkcjonalnym a zachowaniami po stronie wykonawcy, czy też inwestora poza aktywnościami, które zapewne miały miejsce z uwagi na wspólnie prowadzone przedsięwzięcie inwestycyjne .

Powyższe stanowisko zostało potwierdzone zostało opinią wydziału (...) Procesowej i Ochrony (...), z której wynika, że oczyszczalnia ścieków w U. została zaprojektowana według g wywodzącej się z podczyszczalni wód deszczowych i oczyszczalni przydomowych technologii B. A/S Dania opisanej w patencie nr (...). Jednocześnie z opinii wynika, że przedstawiona w opisie patentowym instalacja nigdy nie była zastosowana do oczyszczania ścieków komunalnych. Technologia opisana w patencie nie nadaje się wprost do adaptacji na gminne oczyszczalnie ścieków. Technologia nie pozwala na

zastosowanie opisanego w nim rozwiązania dla jednostek osadniczych powyżej 150 m³/d czyli oczyszczalni gminnych powyżej 1500 równoważnej liczby mieszkańców. Nie jest więc zgodna z założeniami koncepcyjnymi i projektowymi tej inwestycji oraz nie jest adekwatna do aktualnych potrzeb Gminy U.. Przyczyny nieprawidłowości w działaniu w/w wynikają ze źle dobranej technologii i źle zaprojektowanej oczyszczalni.

Reasumując: nawet gdyby został wybrany inny wykonawca, to i tak wybudowałyby oczyszczalnię ścieków w oparciu o przygotowaną wcześniej technologię, a zatem sam wybór wykonawcy, który w opinii biegłej z zakresu zamówień publicznych był prawidłowy, nie mógł mieć wpływu na założenia projektowe i wybudowanie oczyszczalni niespełniającej wymagań.

Prokurator nie
różnicuje zakresu
obowiązków Wójta
Gminy i
oskarżonych
inspektorek,
będących
członkiniami
komisji
przetargowej
powołanej do
wyłonienia w
przetargu
nieograniczonym
wykonawcy
inwestycji pod
nazwą „Przebudowa
i rozbudowa
gminnej
oczyszczalni ścieków
w miejscowości
U.”. Zgodnie z
zasadą wyrażoną w
art. 18 ust. 1
Prawa zamówień
publicznych, za
przygotowanie i
przeprowadzenie
postępowania
odpowiada
kierownik
zamawiającego.
Zamawiający może
sam przygotować
i przeprowadzić
postępowanie lub
powierzyć
wykonanie tych
czynności innym
osobom (na
zasadach
określonych w art. 15
ust. 2 wymienionej
ustawy). Kierownik
zamawiającego
zobowiązany jest
powołać komisję
przetargową do
przeprowadzenia

postępowania o
udzielenie
zamówienia
publicznego, jeżeli
wartość zamówienia
jest równa lub
przekracza tzw.
progi unijne
określone w art.
11 ust. 8. Komisja
przetargowa jest
zespołem
pomocniczym
kierownika
zamawiającego
powołanym do
oceny spełniania
przez wykonawców
warunków udziału w
postępowaniu oraz
do badania i oceny
ofert (art. 20 ust. 1).
Co do zasady, więc
głównym zakresem
zadań realizowanych
przez członków
komisji powinno
być dokonanie:
oceny spełniania
przez wykonawców
warunków udziału
w postępowaniu,
oceny złożonych
ofert w oparciu
o ustalone kryteria,
sprawdzenia
zgodności złożonych
ofert z treścią
warunków
zamówienia,
czynności związane
z wnioskowaniem
do kierownika
zamawiającego o
wykluczenie
wykonawcy lub
odrzucenie złożonej
oferty, w tym

wskazanie oferty
najkorzystniejszej.

Zarzuca
oskarżonym
odpowiedzialność
karna zasadza się na
konstrukcji
współsprawstwa
(art. 18 kk).
Konstytutywnym
elementem
współsprawstwa jest
obok wspólnego
wykonania
przestępstwa
(element
przedmiotowy)
także porozumienie
łączące sprawców
(element
podmiotowy). Tym
co rozszerza
odpowiedzialność
karną współsprawcy
poza granice tego,
co sam uczynił,
jest świadomość i
wola realizacji treści
porozumienia, przy
czym trzeba tu
zaznaczyć, że owo
porozumienie może
być zawarte zarówno
w sposób wyraźny,
jak i konkludentny
(dorozumiany).
Istotą przyjętego tu
podziału ról jest
objęcie
świadomością i wolą
przez obu sprawców
wszystkich
czynności łącznie
zmierających do
wypełnienia
znamion strony
przedmiotowej tego
czynu. Prokurator
nie wykazał, jaki

wpływ na podjęcie decyzji popełnienia zarzucanego im czynu zabronionego mieli poszczególni oskarżeni oraz na czym polegał ich udział w bezpośredniej realizacji tych decyzji.

Prokurator postawił wymienionym oskarżonym zarzuty:

- niedopełnienia obowiązków wynikających z ustawy prawo zamówień publicznych i z Regulaminu udzielania zamówień publicznych w ten sposób, że jako zamawiający (M. G.) czy funkcjonariusze publiczne (E. D. i M. K.) wskazali konkretną z nazwy technologię, patentowy bioreaktor i nie określili w sposób jasny, precyzyjny i nie budzący wątpliwości cech równoważności co naruszało art. 29 ust. 2 oraz 7 ust. 1 ustawy prawo zamówień publicznych poprzez opisanie przedmiotu zamówienia w sposób, który utrudniał uczciwą konkurencję oraz

równe traktowanie wykonawców;

- nie odebrali od R. N. oświadczenia potwierdzającego, że zachodzą lub nie zachodzą wobec niego przesłanki określone w art. 17 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych albowiem R. N. dokonywał nie tylko ustalenia wartości zamówienia ale opisywał przedmiot zamówienia.

Sad I instancji w pisemnym uzasadnieniu wyroku szczegółowo odniósł się do tych kwestii.

Podkreślił, że art. 29 ust. 1. ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku prawo zamówień publicznych (Dz.U. Nr 19. Poz. 177 ze zm) – w brzmieniu obowiązującym w momencie realizacji projektu „Przebudowa i rozbudowa gminnej oczyszczalni ścieków w miejscowości U.” stanowił, że:

1. Przedmiot zamówienia opisuje się w sposób jednoznaczny i wyczerpujący, za pomocą dostatecznie

dokładnych i
zrozumiałych
określeń,
uwzględniając
wszystkie
wymagania i
okoliczności mogące
mieć wpływ na
sporządzenie oferty.

2. Przedmiotu
zamówienia nie
można opisywać
w sposób, który
mógłby utrudniać
uczciwą
konkurencję.

3. Przedmiotu
zamówienia nie
można opisywać
przez wskazanie
znaków
towarowych,
patentów lub
pochodzenia, źródła
lub szczególnego
procesu, który
charakteryzuje
produkty lub usługi
dostarczane przez
konkretnego
wykonawcę, jeżeli
mogłoby to
doprowadzić do
uprzywilejowania
lub wyeliminowania
niektórych
wykonawców lub
produktów, chyba że
jest to uzasadnione
specyfiką
przedmiotu
zamówienia i
zamawiający nie
może opisać
przedmiotu
zamówienia za
pomocą
dostatecznie

dokładnych
określeń, a
wskazaniu takiemu
towarzyszą wyrazy
„lub równoważny”.

W doktrynie
wskazuje się,
niezależnie od
zawartych w
przepisie art. 29
ust. 1, a także w
przepisach art. 30
i 31 obowiązków
zamawiającego przy
określaniu
przedmiotu
zamówienia, że
Prawo zamówień
publicznych
wprowadza zakaz
określania
przedmiotu
zamówienia w
sposób, który
mógłby utrudniać
uczciwą
konkurencję.
Oznacza to
konieczność
eliminacji z
określenia
przedmiotu
zamówienia
wszelkich
sformułowań lub
parametrów, które
wskazywałyby na
konkretny wyrób
czy konkretnego
wykonawcę.
Zachowaniu
uczciwej
konkurencji służyć
ma właśnie
stosowanie
obiektywnych cech
zamawianego
produktu czy usługi.
Temu celowi ma

służyć opisanie przedmiotu zamówienia pod względem wymagań wydajnościowych i funkcjonalnych (por. wyr. KIO z 11.7.2018 r., KIO 1292/18, Legalis).

W przypadku gdy zamawiający skorzysta z uprawnienia do określenia przedmiotu zamówienia przy pomocy znaków towarowych, patentów lub pochodzenia, ma on obowiązek zaznaczyć w SIWZ (specyfikacji istotnych warunków zamówienia), że przyjmie także oferty równoważne.

Pojęcie równoważności, występujące w art. 29 ust. 3, odnosić należy do równoważności technicznej i jakościowej oferowanych maszyn i urządzeń. Nie należy go odnosić do równoważności wszystkich elementów oferty, szczególnie tych, które nie dotyczą bezpośrednio przedmiotu zamówienia.

W przedmiotowej sprawie przedmiot zamówienie został określony w ogłoszeniu o przetargu nieograniczonym na przebudowę i rozbudowę gminnej oczyszczalni ścieków w załączniku nr 1 do SIWZ i tak: zgodnie z pkt 3.4 SIWZ „szczegółowy opis przedmiotu zamówienia znajduje się w dokumentacji projektowej oraz Specyfikacji Technicznej Wykonania i odbioru Robót Budowlanych stanowi załącznik nr 1 do SIWZ. W pkt 3.11 SIWZ wskazano, że użyte w dokumentacji przetargowej nazwy urzędów i materiałów należy rozumieć jako przykładowe parametry minimalne oczekiwane przez zamawiającego. Zamawiający dopuszcza użycie materiałów lub urzędów równoważnych. Zamawiający uzna za równoważne materiały i urządzenia, których zastosowanie:

- nie spowoduje zmiany projektu w zakresie przyjętej technologii oczyszczania ścieków;

- zagwarantuje utrzymanie wszystkich założonych parametrów technologicznych oczyszczalni;

- nie spowoduje konfliktu z innymi zastosowanymi przez wykonawcę urządzeniami, maszynami i zapewni pełną współpracę tych urządzeń i maszyn;

- pozwoli dostosować je do istniejących i projektowanych budynków bez zmiany ich istniejącej / zaprojektowanej powierzchni, kubatury i układu przestrzennego, tak żeby nie zachodziła konieczność zmiany tych budynków i zmiany pozwolenia na budowę.

W ocenie sądu I instancji opisany przedmiot zamówienia w sposób w jaki to uczyniono w ogłoszeniu o przetargu i SIWZ

został dokonany w sposób prawidłowy. W opisie przedmiotu zamówienia znalazło się odesłanie do zgłoszenia patentowego technologii B. ale zamawiający określił, że dopuszcza rozwiązania równoważne i wskazał pod jakimi warunkami – określając właściwości funkcjonalne, jakie to inne rozwiązanie równoważne ma spełnić.

Sąd I instancji w tym zakresie nie podzielił opinii biegłej A. O. (1), albowiem biegła w jego ocenie przekroczyła ona swoje uprawnienia w tym fragmencie opinii albowiem opiniowała w zakresie oceny prawa a do tego uprawniony jest jedynie sąd. Za powyższym stanowiskiem, że przedmiot zamówienia został określony w sposób prawidłowy przemawia również to, że w przetargu swoje oferty złożyło sześć różnych firm. Tym samym w ocenie sądu rejonowego z powyższego wynika jednoznacznie, że

przetarg nie był w żaden sposób ograniczony i dostępny tylko do jednej firmy. Dalej jak wynika z opinii biegłej A. O. (1) samo postępowanie przetargowe, jego tryb, warunki udziału w postępowaniu zamawiający określił zgodnie z obowiązującymi przepisami i nie świadczyły o preferencji jednego lub niektórych oferentów. Nadto jak wskazała biegła w prowadzonym postępowaniu przetargowym nie zachodziła konieczność uzyskania listy referencyjnych od oferentów. I wreszcie ostatnia kwestia i to bardzo ważna - w postępowaniu przetargowym oferta przedstawiona przez firmę (...) sp. z o.o. była kompletna i odpowiadała warunkom określonym w specyfikacji istotnych warunków zamówienia. W prowadzonym postępowaniu ten wykonawca – spółka (...) nie podlegał wykluczeniu a jego oferta nie podlegała odrzuceniu oraz

była sporządzona
zgodnie z przepisami
prawa i w efekcie
dokonano
prawidłowego
wyboru wykonawcy.

Odnosząc się do
drugiego zarzutu
tj. nieodebrania
oświadczenia od R.
N. sąd I instancji
wskazał, że dla
przyjęcia, że sprawca
dopuścił się czynu
z art. 231 § 1
kk, ma istotne
znaczenie ustalenie
zakresu i rodzaju
(treści) uprawnień,
które funkcjonariusz
publiczny
przekroczył, lub
obowiązków, jakich
nie dopełnił.
Funkcjonariusz
publiczny musi
obejmować swoim
zamiarem zarówno
przekroczenie
uprawnień, czy też
niedopełnienie
obowiązków, jak i to,
że działa na szkodę
interesu publicznego
lub prywatnego.
Innymi słowy -
niewykonanie
konkretnego
obowiązku przez
funkcjonariusza
publicznego może
stanowić
przestępstwo
stypizowane w art.
231 § 1 kk wówczas,
gdy funkcjonariusz
ten w ramach
czynności i
kompetencji

służbowych był
rzeczywiście
zobowiązany do jego
wykonania oraz miał
tego świadomość
(por. wyr. SN
z dnia 4 maja
2016 roku sygn.
akt V KK 388/15,
Legalis). W realiach
przedmiotowej
sprawy w oparciu
o opinię biegłej
A. O. (1) został
sformułowany
zarzut, że skoro
R. N. sporządził
dokumentację
projektową i zapisy
w niej wskazane
(np. konkretną z
nazwy technologia
lub reaktor), to
wypełniając zasadę
bezstronności i
obiektywizmu
nieprawidłowym
było nie uzyskanie
oświadczenia od R.
N.
potwierdzającego, że
nie zachodzą lub
zachodzą wobec
niego przesłanki
określone w art.
17 ust. 1 ustawy
prawo zamówień
publicznych i w
ocenie biegłej
obowiązek
odebrania takiego
oświadczenia ciążył
na kierowniku
zamawiającego.

Sąd rejonowy
podniósł, że art.
17 ust. 1 ustawy
z dnia 29 stycznia
2004 roku prawo

zamówień
publicznych
stanowił, że osoby
wykonujące
czynności w
postępowaniu o
udzielenie
zamówienia
podlegają
wyłączeniu, jeżeli:

1) ubiegają się
o udzielenie tego
zamówienia;

2) pozostają w
związku
mażeńskim, w
stosunku
pokrewieństwa lub
powinowactwa w
linii prostej,
pokrewieństwa lub
powinowactwa w
linii bocznej do
drugiego stopnia lub
są związane z tytułu
przysposobienia,
opieki lub kurateli
z wykonawcą, jego
zastępcą prawnym
lub członkami
organów
zarządzających lub
organów
nadzorczych
wykonawców
ubiegających się o
udzielenie
zamówienia;

3) przed upływem 3
lat od dnia wszczęcia
postępowania o
udzielenie
zamówienia
pozostawały w
stosunku pracy lub
zlecenia z
wykonawcą lub były

członkami organów zarządzających lub organów nadzorczych wykonawców ubiegających się o udzielenie zamówienia;

4) pozostają z wykonawcą w takim stosunku prawnym lub faktycznym, że może to budzić uzasadnione wątpliwości co do bezstronności tych osób;

5) zostały prawomocnie skazane za przestępstwo popełnione w związku z postępowaniem o udzielenie zamówienia, przestępstwo przekupstwa, przestępstwo przeciwko obrotowi gospodarczemu lub inne przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowych.

2. Osoby wykonujące czynności w postępowaniu o udzielenie zamówienia składają, pod rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania, pisemne oświadczenie o

braku lub istnieniu okoliczności, o których mowa w ust. 1.

Jak wynika z treści powyższego przepisu dyspozycją art. 17 ust. 1 i 2 zostały objęte osoby wykonujące tylko czynności w postępowaniu na skutek powierzenia tych czynności przez zamawiającego.

Osoby wykonujące czynności związane z przygotowaniem postępowania nie będą więc podlegały wyłączeniu na skutek wystąpienia jednej z okoliczności wskazanych w komentowanym przepisie. Powyższe uzasadnione jest faktem, że większość przesłanek określonych w art. 17 ust. 1 pzp dotyczy relacji tych osób z wykonawcami (por. Komentarz do art. 17 ustawy prawo zamówień publicznych, red. Jaworska 2020 , Legalis).

Sąd ten zaakcentował, że również sama biegła A. O. w swojej opinii ustnej złożonej na rozprawie w dniu 19 października 2021 roku (k. 2166v-2169 tom

XI) oświadczyła wprost, że nie ma przepisu ustawy prawo zamówień publicznych, z którego wynikałby obowiązek odebrania oświadczenia o którym mowa w art. 17 od R. N.. Wskazała ona jedynie, że dla zasady przejrzystości postępowania przetargowego zasadnym było odebranie takiego oświadczenia.

W świetle brzmienia powyższego przepisu, a także opinii biegłej A. O. (1), sąd ten zajął stanowisko, że skoro żaden przepis ustawy prawo zamówień publicznych nie nakazywał czy to kierownikowi zamawiającego czy to komisji przetargowej odebranie oświadczenia o braku podstaw do wyłączenia od R. N., który nie brał udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego, które zaczyna się z momentem ogłoszenia o postępowaniu, a

jedynie brał udział w jego przygotowaniu, to nie można oskarżonym M. G. (1), M. K. (3) i E. D. (1) stawiać zarzutu niedopełnienia obowiązków z art. 231 § 1 i 2 kk, albowiem w tym zakresie takiego obowiązku ogólnego ani szczególnego oni nie mieli. Oczywistym jest, że osoby biorące udział w przygotowaniu postępowania mają również obowiązek zachowania bezstronności i obiektywizmu, jednakże nie istnieje wobec tych osób obowiązek określony ustawą prawo zamówień publicznych lub inną składania oświadczenia o braku podstaw do wyłączenia – o którym mowa w art. 17. A skoro obowiązek odebrania takiego oświadczenia od R. N. nie był przewidziany w ustawie prawo zamówień publicznych ani w żadnym innym przepisie czy regulaminie, instrukcji czy nawet poleceniu służbowym, to nie można stawiać zarzutu

niedopełnienia
takiego obowiązku.
Jak już bowiem
wskazywano
niewykonanie
konkretnego
obowiązku przez
funkcjonariusza
publicznego może
stanowić
przestępstwo
stypizowane w art.
231 § 1 kk
tylko wówczas, gdy
funkcjonariusz ten w
ramach czynności i
kompetencji
służbowych był
rzeczywiście
zobowiązany do jego
wykonania oraz miał
tego świadomość
(por. wyrok SN z
dnia 4 maja 2016
r., sygn. akt V KK
388/15, Legalis).

Sąd odwoławczy w
pełni podzielił te
wywody
zaprezentowane w
zaskarżonym
wyroku w obu
kwestiach; w
odniesieniu do
drugiej – należy
stwierdzić, iż
obowiązku
odebrania tego
rodzaju
oświadczenia do R.
N. nie da się
wyinterpretować z
obowiązków
ogólnych
oskarżonych w tym
zakresie.
Uzasadnienie
zaskarżonego
wyroku w tej części

jest kompetentne
zwłaszcza wskazuje
jakie fakty sąd uznał
za udowodnione, na
jakich oparł się
dowodach i dlaczego
nie uznał dowodów
przeciwnych, a
nadto zawiera też
wyjaśnienie
podstawy prawnej
wyroku.

Wywody apelacji
prokuratora w
odniesieniu do tych
oskarżonych są
hasłowe,
pozbawione
rzeczowej
argumentacji,
odniesienia się do
interpretacji
prawnych sądu, a
w konsekwencji
całkowicie
gołosłowne.

Wbrew
twierdzeniom
skarżącego sąd w
uzasadnieniu
wyroku wskazał
jednoznacznie, że
zamawiający przy
określaniu cech
równoważności
określił prawidłowo
funkcjonalność jaką
winien osiągnąć
przedmiot
zamówienia, co
było zgodne z
obowiązującymi
przepisami ustawy
Prawo zamówień
publicznych.

W toku
postępowania

przetargowego nie doszło do ograniczenia liczby oferentów. W postępowaniu przetargowym brało udział 6 oferentów i zgodnie z opinią biegłej A. O. (1) w przypadku oferty nr 1, nr 2, nr 3 i nr 5 to sami oferenci nie wyrazili zgody na wydłużenie terminu związania ofertą - a nie, jak to twierdził skarżący w swojej apelacji, zamawiający dokonał tego sam. Oferenci ci podlegali wykluczeniu z mocy prawa z udziału w postępowaniu przetargowym, co potwierdziła również biegła A. O. (1), niezależnie od tego, że mogli spełniać warunki udziału w postępowaniu. W treści uzasadnienia apelacji błędnie również wskazano, że oferta nr 6 została odrzucona, co zgodnie z opinią biegłej A. O. (1) nie miało miejsca. Komisja przetargowa nie traktowała w sposób nierówny wykonawców w ten sposób, że jednym wyrażała zgodę na wydłużenie terminu, a innym nie. To nie wykonawcy, a

komisja przetargowa zwróciła się - zgodnie z resztą z procedurą przewidzianą w ustawie Prawo zamówień publicznych, o wyrażenie zgody przez wykonawców na wydłużenie terminu związania ofertą, przy czym część z nich nie wyraziła na to zgody, co obligowało komisję przetargową do odrzucenia ich ofert. Prokurator stawiając w tym zakresie zarzut w apelacji przedstawił stan faktyczny, jaki nie miał miejsca. Zarzuca sądowi I instancji nieprawidłową ocenę dowodu z opinii biegłej A. O. (1) w zakresie, w jakim opinia ta potwierdza zasadność zarzutów stawianych oskarżonym, ale jednocześnie tej samej opinii prokurator odmawia wiarygodności w zakresie, w jakim biegła stwierdziła, że komisja przetargowa postępowała w sposób prawidłowy, a zatem w zakresie, w jakim przeczy teżom aktu oskarżenia dotyczącym oceny postępowania

komisji przetargowej z ofertami, jakie złożone zostały w przetargu na rozbudowanie oczyszczalni ścieków. Biegła wskazała, iż komisja przetargowa postąpiła prawidłowo odrzucając oferty wykonawców, którzy nie odpowiedzieli na wezwania komisji, w tym na wezwanie do przedłużenia terminu związania ofertą. Ponieważ jednak ta część opinii nie uzasadnia prawidłowości zarzutów postawionych przez Prokuraturę, jest ona w apelacji interpretowana w inny sposób, zgodny z aktem oskarżenia. Dodatkowo Prokurator w apelacji z dnia 7 listopada 2022 r. sam sobie przeczy.

Apelacja jest niespójna. Z jednej strony prokurator zarzuca sądowi I instancji, iż nieprawidłowo ocenił, iż opinia biegłej była w istocie opiniowaniem przez biegłą w zakresie prawa, do czego nie była uprawniona w sytuacji, gdy - zdaniem

Prokuratury - opinia
biegłej była
stwierdzeniem
niewłaściwego
określenia
warunków
równoważności.

Jednocześnie jednak
w pkt. 4 apelacji
apelujący stawia
zarzut alternatywny,
na wypadek
nieuwzględnienia
zarzutu naruszenia
prawa procesowego
- naruszenia prawa
materialnego,
poprzez błędną
wykładnię przepisu
art. 29 ust. 3 ustawy
Prawo zamówień
publicznych. Tym
samym skarżący
przyznał w istocie,
że zarzut
niewłaściwego
określenia
warunków
równoważności
można postawić
jedynie w oparciu o
wykładnię
przepisów prawa
materialnego.

Sąd I instancji
ustalił, że oskarżeni:
M. G. (1), E.
D. (1) i M. K.
(3) nie naruszyli
wskazanych w akcie
oskarżenia
obowiązków, nie
mogli zatem działać
w celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej;
prokurator nie
przedstawił
rzeczowej

kontrargumentacji,
aby było inaczej.
W związku z tym
nie można przy tych
ustaleniach sądu I
instancji rozważać
dalej winy umyślnej
oskarżonych w
postaci zamiaru
ewentualnego, czy
winy nieumyślnej.
Apelacja nie
wskazuje, jakie
okoliczności
ujawnione w toku
postępowania
pominięte przez sąd,
determinowałyby w
ramach czynności
sprawczych
mieszczących się w
przedmiocie
postępowania
objęcie ich zachowań
zamiarem
ewentualnym, albo
winą nieumyślną.
„W apelacji nie
znalazło się ani
jedno zdanie, z
którego można
byłoby
wywnioskować, iż
fakt rzekomego
złego dobrania w
koncepcji
rozbudowy
oczyszczalni ścieków
rozwiązania
technologicznego
winien być przez
komisję przetargową
dostrzeżony”.

W związku z
udziałem firmy
(...) sp. z o.o. w
realizacji projektu
przebudowy i
rozbudowy gminnej

oczyszczalni ścieków, firma ta otrzymała na podstawie umowy od Gminy U. wynagrodzenie za wykonanie inwestycji. Wypłata należnego wynagrodzenia w tej sytuacji nie może stanowić szkody w ujęciu prawnokarnym.

Zarzut rażącego naruszenia art. 7 kpk wymaga wykazania wad w sposobie dokonania oceny konkretnych dowodów, podczas gdy apelacja kwestionuje jedynie wynik oceny domagając się podzielenia oceny dokonanej przez jej autora. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu. Przy czym jest to aktualne przy

zarzucie błędu o charakterze „dowolności”. Tego typu zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych to bowiem, jak zasadnie się wskazuje, nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz wykazanie, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego.

Takich rozważań w odniesieniu do analiz sądu I instancji dotyczących zakwestionowania sprawstwa oskarżonych apelacja nie podniosła.

Wbrew odmiennym twierdzeniom zawartym w apelacji, mającym charakter typowo polemiczny – nie ma podstaw, ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez sąd I instancji oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, ani też poczynionych na podstawie tego materiału dowodowego

ustaleń faktycznych i oceny prawnej zachowania oskarżonych.

Apelacja prokuratora oparta została o wybiórczą ocenę części materiału dowodowego z całkowitym pominięciem pozostałej części i przy braku podjęcia chociażby próby rozprawienia się z dowodami przemawiającymi na korzyść oskarżonych i z ich oceną, dokonaną przez sąd I instancji.

Prokurator zarzucił M. K. (3) między innymi to, że „konsultowała treść odpowiedzi udzielanych oferentom z pracownikami z firmy (...) z/s w Ł.". W uzasadnieniu aktu oskarżenia jego autor z żadnym fragmencie nie odniósł się do inkryminowanego działania. Nie wskazał, aby było to przekroczenie uprawnień oskarżonej (zarzuca tylko niedopełnienie obowiązków). Nie określił ich podstawy prawnej i znaczenia dla karygodności czynu. W efekcie

pomiął tę okoliczność i nie wykazał jej w materiale dowodowym. Podkreślić należy, że udowodnienie zachodzi wówczas, gdy w świetle przeprowadzonych dowodów fakt przeciwny dowodzeniu jest niemożliwy lub wysoce nieprawdopodobny. Wymóg udowodnienia należy odnosić tylko do ustaleń niekorzystnych dla oskarżonego, ponieważ on sam korzysta z domniemania niewinności (art. 5 § 1 kpk), a nie dające się usunąć wątpliwości tłumaczy się na jego korzyść (art. 5 § 2 kpk). Najmniejsze wątpliwości powodują, iż dany fakt nie może być uznany za udowodniony, a więc nie stanowi ustalenia faktycznego, które może być podstawą rozstrzygnięcia. Te czynności sprawcze nie zostały udowodnione w postępowaniu sądowym. W apelacji prokurator nie podniósł żadnych zarzutów

<p>odnośnie rozstrzygnięcia sądu I instancji w tym zakresie, pozostawiając je poza sferą swoich rozważań i ocen. Zwalnia to sąd odwoławczy od dalszego roztrząsania tej kwestii, i odwołania się do akceptacji wyroku uniewinniającego sądu rejonowego także w tej części.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek i uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do wszystkich oskarżonych i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tomaszowie Maz.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W stosunku do oskarżonych: M. G. (3), E. D. (1) i M. K. (3) brak jest podstaw faktycznych i prawnych do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Argumenty</p>		

wywiezione w
apelacji nie
doprowadziły sądu
odwoławczego do
przyjęcia stanowiska
o sprawstwie
oskarżonych,
bowiem nie pozwala
na to ocena
krytyczna
kluczowych w
sprawie dowodów.
Wydanie wyroku
uniewinniającego
jest konieczne nie
tylko wówczas, gdy
wykazano ponad
wszelką wątpliwość
niewinność
oskarżonego, lecz
również wtedy, gdy
nie udowodniono
mu, że jest
winny popełnienia
zarzuczonego mu
przestępstwa.
Wystarczy zatem, że
wyjaśnienia
oskarżonego,
negującego tezy aktu
oskarżenia zostaną
uprawdopodobnione.
Udowodnienie winy
oskarżonego musi
być całkowite,
pewne i wolne
od wątpliwości, a
w sprawie brak
jest przekonujących
dowodów, które
wyjaśnienia
oskarżonych
nieprzyznających się
do winy skutecznie
by zdezawuowały.

W stosunku do
W. G. (1)
lektura motywów
zaskarżonego

wyroku w
konfrontacji ze
zgromadzonym
materiałem
dowodowym
prowadzi do
wniosku, iż
dokonane w tej
sprawie ustalenia
faktyczne oparte
zostały na
wybiórczej i
jednostronnej
ocenie dowodów. O
skuteczności
zarzutów
odwoławczych
decyduje to, że
uchybień w
zakresie
przestrzegania
dyrektyw
wynikających z treści
art. 4 kpk, art. 7 kpk i
art. 410 kpk, znalazły
potwierdzenie, są
rzeczywiście
poważne, a ich
wpływ na treść
orzeczenia
kwestionowanego w
tej sprawie -
znaczący. Zwłaszcza
błąd braku (błędnie,
w sposób niepełny
przyjęto ustalenia,
pomijając określone
fakty w materiale
dowodowym) i
fragmentaryczna
ocena prawna
zachowania
sprawcy, powoduje,
iż postępowanie
dowodowe należy
przeprowadzić od
początku i uzupełnić
oraz ponownie
dokonać analizy
kwestii

odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucany mu czyn.

Wyekspozowanie wad rozumowania sądu I instancji i dokonanie oceny prawnej zachowania tego oskarżonego prowadzi do konkluzji, że wyrok uniewinniający ostać się nie mógł, gdyż zachodziły podstawy do odmiennego orzekania w przedmiocie odpowiedzialności karnej W. G. (1). Powołując się na art. 454 § 1 kpk sąd odwoławczy wykazał, że w jego ocenie istnieją podstawy do rozważenia wydania wyroku skazującego wobec tego oskarżonego w sytuacji, w której skazanie w instancji odwoławczej jest niedopuszczalne. W realiach sprawy zachodziła więc podstawa uchylenia wyroku (art. 437 § 2 zd. drugie kpk) w odniesieniu do W. G. (1) i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania związaną z regułą ne peius określoną w art. 454 § 1 kpk.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>O rażącej niesprawiedliwości orzeczenia sądu odwoławczego, wynikającej z utrzymania w mocy orzeczenia sądu pierwszej instancji, można w szczególności mówić wtedy, gdy sąd odwoławczy pominął bądź nie zauważył takich uchybień popełnionych przez sąd pierwszej instancji, niewątpliwych i bezspornych, które w sposób znaczący mogą stanowić o naruszeniu przez orzeczenie zasady prawdy materialnej i sprawiedliwości represji; gdy skarżący pominął bądź nie zauważył takich uchybień popełnionych przez sąd I instancji, niewątpliwych i bezspornych, a nadto o fundamentalnym charakterze, które dyskwalifikują wyrok sądu I instancji i powodują, że z uwagi na doniosłość</p>	

	<p>uchybień, nie może on funkcjonować w obrocie prawnym.</p> <p>W niemiejszej sprawie dotyczy to:</p> <ul style="list-style-type: none"> - źródeł rzeczywistych obowiązków oskarżonego W. G. (1) jako Wójta Gminy U. w odniesieniu do zarzucanych mu czynności sprawczych (podanych w zarzucie nieprawidłowo i pominiętych w ramach ustaleń, ocen i analiz przez sąd I instancji); - katalogu czynności sprawczych oskarżonego podlegających wyinterpretowaniu z zakresu tych obowiązków. 	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Przepis art. 440 kpk znajduje zastosowanie wówczas, jeżeli zaskarżone orzeczenie lub zawarte w nim rozstrzygnięcie jest rażąco niesprawiedliwe, a zatem, gdy dotknięte jest</p>		

niepodniesionymi w zwykłym środku odwoławczym uchybieniami, mieszczącymi się w każdej z tzw. względnych przyczyn odwoławczych, o ile ich waga i charakter są takie, że czynią orzeczenie rażąco niesprawiedliwym. na podstawie art. 440 kpk sąd odwoławczy może samodzielnie zmienić wyrok tylko wtedy, jeżeli czyni to na korzyść oskarżonego, gdyby zaś miało to skutkować na jego niekorzyść, może jedynie wyrok ten uchylić. Uchylenie to następuje wówczas na niekorzyść oskarżonego na podstawie apelacji wniesionej w tym właśnie kierunku, tyle że poza jej granicami i zarzutami. Tym samym w postępowaniu ponownym nie działa tzw. pośredni zakaz reformationis in peius, o jakim mowa w art. 443 kpk.

5.

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Uniewinnienie oskarżonych: M. G. (3), E. D. (1) i M. K. (3).		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do korekty wyroku w tej części.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa		

prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.	W odniesieniu do W. G. (1). Powody te zostały wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia.	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Powołując się na art. 454 § 1 kpk sąd odwoławczy wykazał, że w jego ocenie istnieją podstawy do			

rozważenia wydania wyroku skazującego wobec W. G. (1) w sytuacji, w której skazanie w instancji odwoławczej jest niedopuszczalne. W realiach sprawy zachodziła więc podstawa uchylenia wyroku (art. 437 § 2 zd. drugie kpk) w odniesieniu do W. G. (1) i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania związana z regułą ne peius określoną w art. 454 § 1 kpk.

1.1.8.

***Zapatrywania
prawne i
wskazania co do
dalszego
postępowania***

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd I instancji przeprowadzi postępowania dowodowe uwzględniając powyższe uwagi, rozważy wnioski i argumenty środka odwoławczego. Sąd merytoryczny decydując się na dokonywanie własnych ustaleń faktycznych powinien mieć na uwadze treść istotnych dowodów zgromadzonych w toku procesu i

rozważyć znaczenie wszystkich okoliczności, które z nich wynikają i mają znaczenie dla ustalenia odpowiedzialności karnej W. G. (1).		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Sąd odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonych: M. G. (3), E. D. (1) i M. K. (3) z tytułu ustanowienia adwokata w charakterze obrońcy w postępowaniu odwoławczym kwoty po 840 złotych (art. 636 § 1 kpk).	
3	Sąd odwoławczy wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym w odniesieniu do oskarżonych: M. G. (3), E. D. (1) i	

	M. K. (3) obciążył Skarb Państwa. Wydatki te wynikają z nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego w tym zakresie przez prokuratora (art. 636 § 1 kpk).
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uniewinnienie wszystkich oskarżonych		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana